

PopRock & Show

★ Șlagăr Top Rock '92 propus de...
autograf pentru voi ★ Laura Stoi...
Come ★ Concursul nostru contin...
noi ★ Florian Lungu a redeschis...
P.R.&S ★ Michael Jackson a ceru...
★ Șlagăr Top Rock '92 propus de...
autograf pentru voi ★ Laura St...
Come ★ Concursul nostru contin...
noi ★ Florian Lungu a redeschis...
P.R.&S ★ Michael Jackson a ceru...
★ Șlagăr Top Rock '92 propus de...
autograf pentru voi ★ Laura St...
nostru co...
a red-es...

80 de minute cu PATRICIA KAAS și un...
locul III ★ White Zombie și Kingdom...
brie ★ Pete Veerman se gindește la...
★ MOTU PITIȘ a ajuns (în sfârșit) și la...
ul ★ Fan-Cluburi de peste tot

80 de minute cu PAT... și un...
locul III ★ White... om...
★ Pete Ve... la...
PITIȘ... la

Nr. 28 (75) iulie 1992

Patricia Kaas

Michael Jackson și Kris Kross

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

Discoteeci noi în București pentru cei care n-au condiții să plece la mare sau la munte. Hockey-Club la Patinoarul Național (fostul 23 August), de la ora 19,00 până pleacă lumea. Sunetul și luminile sint asigurate de Holograf Productions S.R.L. În această perioadă intrarea este gratuită. Timp de două săptămâni fetele pot intra gratuit la discoteca Pescăruș-Bavaria din Parcul Herăstrău. ● Revenim puțin la Holograf pentru că într-un cotidian de luni 13 iulie a zărit o informație conform căreia grupul ar urma să susțină un recital la festivalul de muzică ușoară de la Mamaia (20-23 august). Singura discuție, și aceea neconcretizată, printr-un contract cu organizatorii, s-a purtat în ideea asigurării sonorizării. Membrii formației n-au aflat decât din ziarul respectiv că ar cînta la Mamaia. Știrile se mai verifică atunci cînd nu-i nevoie de mai mult decât de-un telefon! Nici participarea Mădălinei Manole n-a fost confirmată de către cei avizați. Așteptăm cu interes amănunte exacte! Acum nu mai este vorba de dolari, de ce să facem speculații aiurea? ● Curtis Stiger, pe care l-ați văzut recent pe micul ecran, are 25 de ani și vine din Idaho. Primul instrument la care a studiat a fost clarinetul clasic, apoi saxofonul. A fost baterist în trupa punk The B-Sides trecînd după o vreme la un Big Band de blues. Într-o vreme și-a găsit stilul propriu. Piese romantice pigmentate cu o bună doză de umor

P.R. & S. VINE ȘI ACASA

Vă reamintim cele două formule de obținere a unui abonament. Figurăm în catalogul publicațiilor interne la numărul 422. În mod normal, la oficiile postale din țară, pînă la 15 al fiecărei luni se pot face abonamente. Redacția, cu sprijinul RODIPET-ului, colectează lunar suma de 75 lei pentru abonament și asigură distribuția promptă. Deci, pînă la 15 august primim cererile pentru luna septembrie. Cei care au achitat pentru luna Iulie suma echivalentă a patru numere sînt rugați să o suplimenteze, deoarece în această lună avem 5 apariții! Pe mandatele postale adresate redacției vă rugăm să treceți mîme, adresă cu majuscule, precizînd că sînt pentru abonament. În loc de Pop, Rock & Show, scrieți Orlanda Deladi (ea și pînă acum).

negru. „Întotdeauna mi-a fost greu să mă decid la un șil anume. Am cîntat orice. Colecția mea de discuri se întinde de la Stevie Ray Vaughan la The Violent Femmes. Valoarea unei creații nu depinde de stil.” Succesul noului album, „I Wonder Why” îl face pe Curtis să privească cu ochii profesioniștilor existența. Se poate trăi din muzică, dacă dai lovitură! ● La Glastonbury '92 au participat peste 70.000 de spectatori. Nu s-au semnalat incidente, spre bucuria organizatorilor și a poliției. New Musical Express publică un Top 15 al festivalului. 1. Come Together — Primal Scream, 2. Weekender — Flowered Up, 3. We Hate It When Our Friends Become Successful — James, 4. Dolphins — Billy Bragg, 5. Rich & Strange — Cud, 6. Bohemian Rhapsody — The Glastonbury Town Brass Band, 7. Daydream — Back To The Planet, 8. Steamroller — Family Cat, 10. Gentleman's Agreement — The Fall, 11. Unbelievable — Tom Jones, 12. Prove It — Television, 13. Shine A Light — Spiritozed, 14. I'm A Believer — The Frank & Walters, 15. Steven

Wells Is A Fat C — Lush. Au mai fost și alte nume ca Van Morrison, The Levellers, Toni Halliday, Carter USM care n-au pătruns în ierarhia redacțiilor revistei britanice.

REDIVIVUS PLEACA IN OLANDA

În perioada 22 iulie — 26 august grupul craiovean va susține un turneu realizat de Slinx

Experience ca urmare a preselecției semnalate și de noi acum cîteva luni. Se pregătesc pentru toamnă fetele de la Secret. Componența Redivivus: Adrian Blejoi (solist vocal), Sebastian Tanovici (chitară), Nikos Temistocle (bas), Petre Cotarcea (keyboards), Claudiu Sarpe (tobe).

JESUS JONES DIN NOU IN ROMANIA

Sfinx Experience se află în tratative avansate cu valorosul grup britanic în vederea unei posibile prezențe pe scena festivalului ROCK '92 din septembrie. Cei care doresc să sponsorizeze recitalul unei trupe de TOP 10 în Statele Unite ale Americii și Marea Britanie, pot obține informații la telefon 81.55.27.

NICU ALIFANTIS ȘI ALEXANDRU ANDRIEȘ LA COSTINEȘTI

La Teatrul de Vară, de la 20,30, duminică 19 iulie cei doi autori — interpreți vor susține recitaluri separate alături și cîteva surprize cîntate împreună. Spectacolul va fi prezentat de Andrei Partoș.

radio CONTACT

TOP SLOW

Ediția Nr. 28 (68)

din 11 iulie 1992

15. BILLY CROWS — BAD LUCK BLUE EYES, GEORGE B.Y.E. (NEW)
11. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
13. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
12. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
11. EROS RAMAZZOTTI — MUSICA E
10. U2 — LOVE IS BLINDNESS
9. MARTIN GORE — NEVER TURN BACK IN MOTHER EARTH
8. CHRIS DE BURGH — IN YOUR EYES. (NEW)
7. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME WITHOUT YOU
6. BRYAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
5. CLOUSEAU — LOVE ENCOUNTERS
4. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
3. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS
2. INXS — BY MY SIDE
1. JULIEE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)

PROPUNERI:
1. WET WET WET — MORE THAN WORDS
2. MYLENE FARMER & JEAN LOUIS MURAT — REGRETS

TOP MATINAL

Top 5, editia 28

Duminică 12 iulie 1992

1. MARC ALMOND — THE DAYS OF PEARLY SPENCER
 2. RED HOT CHILI PEPPERS — UNDER THE BRIDGE
 3. FOREIGNER — URGENT
 4. SKID ROW — I REMEMBER YOU
 5. U2 — LADY WITH A SPINNING HEAD. NEW!
- PROPUNERI: COCTEAU TWINS — FIFTY FIFTY CLOWN

Slagăr Top Rock '92

Primele 3 locuri în clasamentele lunii mai

- POP:
1. Dalai-Lama — Adrian Enescu (Angel Grigoriu) — Daniela Györfi; 2. Ea stie tot — Ion Cristinoiu (Mihai Dumbravă) — Gabriel Cotabita; 3. Un ultim rămas bun — Adrian Ordean (idem) — Silvia Chifiriuc.
- ROCK:
1. Mafia — Holograf; 2. Coșmar — Commando; 3. Profetul — Riff.

Propuneri pentru clasamentele lunii iunie

- POP:
— Frumoasa mea poveste — Marian Nistor (Sandu Ștefănescu) — Cristina Voiculescu; — Să credem în noroc — Cătălin Tîrcolea (Elena Russo) — Carmen Trandafir; — Iubita mea — Eugen Bercea (Corina Brăneanu) — Gabriel Dorobanțu; — Doamne, dă-mi puțin noroc — Dumitru Lupu (Viorela Filip) — Gabriel Dorobanțu; — Dă-mi inima-napoi — Dumitru Lupu (Viorela Filip) — Ileana Șipoteanu; — Cine te iubeste — Ilie Micolov (idem) — Ilie Micolov; — Pentru viața mea — Virgil Popescu (Angel Grigoriu) — Oana Sirbu; — Temeri și umbre — Dan Iagnov (Dan V. Dumitriu) — Elena Cirstea; — Vremea trece, trece și iubirea — Marius Teicu (Eugen Rotaru) — Aurelian Temisan; — Cîntă tu, pădurea mea — Aura Urziceanu (Eugen Rotaru) — Aura Urziceanu; — Și mama-mi soune — Mihai Grigoriu (Roméo Jorgulescu) — Silvia Dumitrescu.
- ROCK:
— Singur pe drum — Herald; — Joc perfid — Rff; — Via Istanbul — Holograf; — Va mai fi — Hans Knall + Mass Media; — Voi pluti — Direcția 5; — Stan — Timpuși Noi; — În zadar — Krypton.

TITUS ANDREI

RADIO TOP '91

Suceava 69,6 MHz

NOSTALGIC WAVE & POP TOP

6-12 iulie 1992

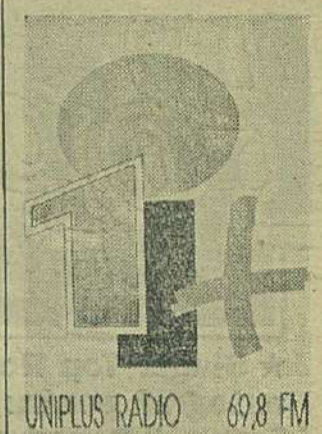
1. Ticket To The Moon — E.L.O. / 2. Little 15 — Depeche Mode / 3. Pride (In The Name Of Love) — U2 / 4. Everything Counts — Depeche Mode / 5. Big Thing — Duran Duran / 6. Liberation Girl — Michael Jackson / 7. Sometime — Depeche Mode / 8. The World We Created — Queen / 9. Twilight — E.L.O. / 10. It's Too Late, Marlene — Duran Duran.

PROPUNERI:
— Who Wants To Live Forever — Queen
— So Lonely — The Patience
— The Edge Of America — Duran Duran

Emissionea WAVE SOUND
Redactor
Corneliu-Lucian Busu

„Polifonia” anunță pe această cale că face publicitate prin intermediul rubricii sale, tuturor solisților sau grupurilor interesate. Doritorii se vor adresa domnului ANDREI PARTOȘ, la redacție.

TOP SLOW

20 + 1

Ediția 73

20. BROS — ARE YOU MINE
19. DIANA ROSS — WHEN YOU TELL ME THAT YOU LOVE ME
18. BEVERLY CRAVEN — PROMISE ME
17. MARIAH CAREY — TILL THE END OF TIME
16. RICHARD MARX — HAZARD
15. BRUCE SPRINGSTEEN — I WISH I WERE BLIND
14. SHAKESPEARE'S SISTER — STAY
13. RICHARD MARX — KEEP COMING BACK
12. ROCH VOISINE — MOUNTAIN GIRL
11. ELKIE BROOKS — NO MORE THE FOOLS
10. MARTIN GORE — NEVER TURN YOUR BACK
9. ROCH VOISINE — ON THE OUTSIDE
8. CHRIS DE BURGH — THE CONNAMERA COAST
7. JULIEE CRUISE — FALLING
6. RIGHTFOUS BROTHERS — UNCHAINED MELODY
5. ANNIE LENNOX — WHY
4. BONNIE TYLER — AGAINST THE WIND
3. ALISON MOYET — THIS HOUSE
2. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
1. GARY MOORE — NOTHING'S THE SAME WITHOUT YOU

Realizator: LIGIA MARIN

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,
GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,
ORLANDA DELADI,
reporter special,
ION ȘERBAN,
tehoredactor,
CLAUDIA NICULESCU,
RODICA CREȚU, corectori,
VICTOR CIOBANU,
realizator copertă
ALEXANDRU ANDRIEȘ,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886. SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Ciitorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A.—PO—BOX 33—37; telex 11995 sau 11034; telefax 90—18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „COREȘI”, București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

Un autograf din Olanda

Cind spunem în exclusivitate, ne gândim la unicitatea gestului. Cind apare un autograf fără numele celui care îl primește, nu se poate vorbi despre exclusivitate. Asadar, Muzicului Vrabele, basistul grupului Holograf, ne-a adus un salut prietenesc de la Pete Veerman (fostul solist vocal al formației olandeze The Cats). To POP ROCK AND SHOW MAGAZINE. GOOD LUCK, Mulțumim!

Harakiri prin fax

Am primit ultimul număr al revistei aici la Tokyo, unde urmăm un curs de judo și răspundem prompt, mulțumindu-i colegului de la Bir-lad pentru că ne-a suplinit. Scurt, pentru că n-avem yeni de fax. La pg. 2, printre știri a apărut un LO în loc de 10 (locul ocupat de Ugly Kid Joe). Piesa lui M. Jackson este Jam (nu Jan). La pg. 4, Brian May spunea „Cred că toți ar trebui să-și țină gura” și mai groasă. „Ne simțim mult mai calmi” (nu se simțit!). La pg. 6 „una dintre fanii” nu ne sună bine defel. Pe pg. 10 articolul Manuelei Boacă a fost măcelărit. Dregem începutul. Berd Weidung este numele real al lui Thomas Anders și s-a născut în Münstermaifeld. Pe ultima pagină, ultimul top de pe insulă îi aparține cititoarei Ela Petre din Oltenița (și nu tot u Dorel Onei). Atât am cules de la distanță. Să mai muncească și cei din țară.

SAYONARA!

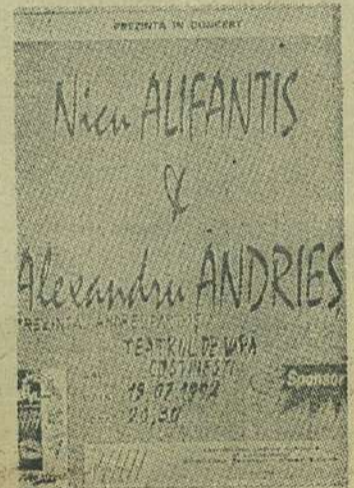
Concerte rock pe Valea Jiului

Pe 26 și 28 Iulie vor avea loc la Petrosani și Lupeni două spectacole (pe stadioanele din localitățile respective) cu grupurile Holograf, Cetelele Cuvinte și invitații Florian Pittis, Mircea Vințilă și Mircea Banicula.

de toate DE TOATE

● O carte care va fi desigur vinată de milioanele de fani: **Dancing The Dream**, care va conține poeme, eseuri și peste 100 de fotografii nepublicate până azi. Cine este autorul? **Michael Jackson**. ● Dintr-un interviu din „Adevărul” am aflat că sînt șanse să-l vedem pe M.J. la București avîndu-l în deschidere pe **Cris Cross** (asa scria). Chiar dacă știrea apare cam tîrziu (13 iulie), e bine că cineva s-a gândit să mai domolească imaginea de certitudine pe care unii s-au grăbit să o afișeze. Oare vom citi încă 20 de variante ale celorlalți membri ai delegației române la München, ori așteptăm singura informație pertinentă și valabilă pe care ne-o poate oferi doar dl. **Marcel Avram** (care n-a anunțat că va ține vreo conferință de presă)? Cititorilor noștri le promitem să nu-l amăgim cu zvonuri, așa că vom aștepta pînă cînd primim date precise! ● **Chris Smith** și **Chris Kelly** (Kris Cross) au lansat o nouă modă pentru puști, semnalează revista **Popcorn**. Vesminte largi, îmbrăcate cu „fața-n spate”. Pînă și în „Vogue” sau „Stern” au ajuns e-courile echipamentului celor doi. Ei au și pseudonime de artiști: **Daddy Mack** (Smith, născut la 10 ianuarie 1979) și **Mack Daddy** (Kelly, născut la 11 august 1979). S-au cunoscut în clasa întâi a unei școli din Atlanta. Se ciondancau permanent, dar erau pede-părțiți. La cinema, la baschet, la supermarket-ul de unde-și cumpărau încălțări. Tot acolo s-au și lansat. Măi mulți tineri au debutat în carieră în marile magazine americane, cîntînd acolo pentru a câștiga fani și bani. Așa au procedat **Tiffany**, **Shanice**, **N.K.O.T.E.** sau **The Party**. Cei doi Chris l-au cunoscut pe **Jermaine Dupé** (19 ani) care a trebuit să-i convingă pe părinți să-și dea acordul pentru semnarea unui contract. Restul a urmat ca de la sine. Acum apar în fotografie alături de Michael Jackson. Ce altceva și-ar mai putea dori? ● **Kim Wilde** a slăbit cîteva kilograme bune în timpul înregistrării noului L.P., „Love Is” (circula deja la noi). După ce l-a părăsit pe prietenul ei, **Calvin Hayes** (Johnny Hates Jazz), Kim a lucrat 8 melodii cu tatăl ei **Marty** și iratele Ricki, în timp ce pentru alte 3 piese a colaborat cu producătorul **Belinda Carlisle**, **Rick Nowels**, într-un studio din Los Angeles. ● În octombrie va avea loc la Paramount Theater din New York un spectacol organizat în memoria lui **John Bonham**. Sponsorul acțiunii, The National Drum Association anunță că pe lângă fiul celui dispărut, vor susține reprize a cîte 15 minute alți 10 bateriști, firește cu instrumentiști renumiți. Indră-

gostiți de Led Zeppelin. Programul va fi transmis printr-un satelit în magazinele muzicale din întreaga țară. ● O altă decepție pentru fanela (merge la feminin și așa) rock-ului, **Dana Strum**, basistul de la Slaughter s-a însurat cu **Peggy Trentini**, membră a grupului **Swedish Bikini** din Las Vegas. (O echipă de 5 frumuseți care apar în reclamele berii **Old Milwaukee**). Colegii lui Strum (toți burlaci) n-au aflat de eveniment decît după două zile. Asta da, discreție. ● **Maggie Reilly** a realizat în sfîrșit un album solistic, „E-choes”, foarte bine primit de amatorii pop-ului nesofisticat. După colaborarea cu **Mike Oldfield**, tînăra scoțiană s-a retras din lumea artistică, revenind abia în 1991 cu acest disc convingător. ● Primul „home-video” al grupului **Nirvana** se află în faza de lucru. Va conține secvențe live și cîteva piese inedite. Se speră la punerea în vânzare înaintea Crăciunului. ● La **Carrera Panamericana** (editat de Sony Music Video) conține traseul parcurs de **Pink Floyd** în octombrie trecut prin Mexic. 13 minute de noutăți muzicale vor face din casetă un produs foarte tentant.

● **Axl Rose** a amenințat să nu mai revină în Marea Britanie în urma echii de-al doilea, incident cu vama de pe aeroportul Heathrow. Prima dată, Axl a ratat avionul spre casă, după concertul **Freddie Mercury Tribute**. Și atunci vamesii au fost excesivi. Un purtător de cuvînt al aeroportului a declarat revistei N.M.E. că o investigație a celor care au greșit este în curs. ● După 5 ani **David Bowie** va avea un single solistic, „Real Cool World” a fost scris pentru coloana sonoră a filmului „Cool World” (Kim Basinger în rolul principal). Discul produs de Nile Rodgers apare la casa Warner Bros. ●

MĂ HOLBEZ SI EU!

● Gata am terminat sesiunea. Felicitări-mă dragilor și dragilor! Mulțumesc! ● E clar că nu m-am prea uitat la televizor. ● Am prins din zbor cîteva perle din care re-dau două: „carențe de morbiditate” (un critic de teatru a oferit-o pe tavă) și „sopranca” (duminică, 12 Iulie, la un moment dat). ● Craivicele noastre dragute ne-au arătat că au intenții polyvalente, într-un show mai curînd de Revelion. Mi-ar place să cred că Titus Munteanu va continua ideea și cu băieții, **Cornelius Roșianu**, **Radu Coșarca**, **Mircea Hamza**. Un balet cu **Liviu Tudor Samuilă** și **Emanuel Valeriu** ar fi minunat. Pentru jonglerii l-aș vedea pe președintele institutiei. Dacă nu-s bani pentru colaboratori, să facă angajații treaba. ● „Cerbul de aur” a fost comentat din toate unghiurile. Eu am numai vorbe bune, așa am înțeles că-i de bine. Microfonul verde a cam chitit la **Bianca Brad**, publicul nu se auzea la **Gabriel Cotabită** (dînd senzația că a plecat). Prezentatorii prea încercau să strige numele solistilor pe două sau trei voci. Repet, pe ansamblu lumea s-a străduțit, iar felicitările se cuvîn în primul rînd celor care n-au apărut în „față”. ● Sport mult în ultima vreme. Fotbalul european m-a liniștit. Adică puteam fi și noi acolo. Tenisul comentat cu vervă și tone de informații de **Cristian Popescu** m-a încîntat. Că au cîștigat **Agassi** și **Graf** nu m-a deranjat. Finala băieților a fost dramatică. Formula 1 și-a pierdut din farmec, din cauza englezului care domină categoric competiția. Despre comentariile lui **Graur** aș putea scrie un roman. Dar n-o fac. ● Muzica pop-rock are spațiu tot mai restrîns. Mă refer la orele normale. Duminică am avut parte de o selecție fericită a lui **Gh. E. Marian**. Dacă ar renunța la prezentare ar fi perfect. ● Show-ul **Patriciei Kaas** de sîmbătă a fost excelent. Invitată din timp, cam așa ar fi cîntat și la noi. Ați văzut că și francezii știu referențele cîntecelor ei? O artistă în adevăratul sens al cuvîntului. ● Multe transmisii de la **Costinesti** în ultima vreme. Că doar n-o să meargă oamenii din TV în vacanță la **Neptun-Olimp** sau **Mamaia**. Acolo-s alte prețuri. Vineri s-a vorbit de film, fără a ni se arăta mai nimic. Un grupaj de secvențe din lung-metraj ar fi stimulat lumea la mersul la cinema. Mi-au plăcut alocuțiunile **Manuelei Cernat** și **Mircea Diaconu**. După un film scurt și interesant **Carmen Bendovschi** a exclamat: „Superbă! terasă de la **Vox Maris**!” mai ză ceva. ● De ce oare n-au fost prezentate secvențe din... „Secvența”? De ce au uitat unii că s-a numit și

„Con-Secvența”? De ce nu se mai discută cu publicul mare, pe plajă, cum se făcea pe vremuri? De ce este programat Festivalul tocmai cînd noi dăm examene? De ce se insistă asupra unui pumn între bărbosii cînd problemele filmului sînt uriașe? Mai vreți? Și așa nu-mi va răspunde nimeni. Speram să aflu cum stăm cu muzica în Stațiunea Tîneretului dar tot pe **Elena Cirstea** am zărit-o. E abonata emisiunilor lui **Tatulici**. Oriunde s-ar desfășura ele. ● **Teddy Dumitrescu** merită cupa fair-play a săptămîinii. Nu spun de ce, dar voi v-ați prins dacă v-ați holbat. ● Nu-mi place cum vorbește **Viorica Bucur**, deși emisiunea de sîmbătă se anunța atractivă. **M. Cernat** și **Copel Moscu** n-au apucat decît 2-3 vorbe în pauzele monologului. ● Apropos, „Justice Of Peace” nu se traduce cu „Judecătorul păcii”. Era vorba de „ofiterul stărilor civile”. ● Clipurile de la **Brașov** ar trebui difuzate mai des dacă tot se insistă cu reclamele sponsorilor (lucru de înțeles!). ● Recitalul cu **Julio Iglesias** era oare același pe care l-am văzut cînd eram la grădiniță? Gospodinele și-au ars probabil și acum produsele pe foc. ● „Casetă cu surprize” a fost plăcută. ● Faptul că programele muzicale se dau pe 11 nu mă încîntă. ● „Muzica pentru părinți” programată la 13.30, marți, se adresează părinților noștri ori e vorba de procente, ca să nu ne mai lamentăm? În vacanța noastră am dori să simțim că Televiziunea se gîndește și la noi. ● Jazz-ul pare singurul domeniu constant și bine reprezentat pe micul ecran. ● Umorul a cam dispărut din programe. În schimb crește vertiginos nivelul lor intelectual. ● Mă am o întrebare, evident tot retorică: dacă pentru ziua Franței ne pregătim 4-5 zile, pentru ziua Statelor Unite ale Americii nu puteam să oferim vreo 2-3 show-uri adevărate de acolo? Sau dacă deschidem ferestrele prea des... răcim?! ● Serialele ne țin unii. „Twin Peaks” generează discuții aprinse. Femei frumoase, simboluri, trișeri, regizor mare. La „Dallas” exemple negative: părinți care se logodesc de față cu copiii, Peter o iubește pe **Sue Ellen** (gerontofiliile?) iar alte cupluri plutesc în nesiguranță. **J.R.** nu mai are de-a face cu fetele de cîteva serii. Mă îngrijorează, zău, **Katherine** este singura persoană pe care n-o înghit (în unanimitate) prietenele mele. ● Am decis împreună să declarăm sîmbătă drept **CEA MAI CULTĂ ZI A SĂPTĂMINII**. ● De-acum încolo voi sta la datorie, pentru că am primit cîteva mesaje pline de reproșuri. Nici la mare nu mă duc. Pe cuvînt! ● (GĂLBIOARA).

SCRISOARE DE LA RIK

Prietenii nu ne uită! **Rik** ne-a trimis ultimul său album precum și un single **Kris Cross**. Cei care doresc să corespundeze cu ei pot folosi adresa: **RIK, Charles R. Benedik, Starhembergstrasse 35 a, A-1020 Linz, Austria, Fax - 0843 - (0)732-602120**. Este singurul care s-a ținut de cuvînt (pînă-n prezent) dintre cei care ne-au vizitat recent, la București '92. Ne-a făcut și un abonament la revista austriacă **MUSIC MAN**. ● **RIK** a participat la **White Nights Festival** de la **St. Petersburg**, unde s-a bucurat de un succes deosebit. L.P.-ul său „Eibliche” editat de **ECHO-Schalplatten**, Graz va fi difuzat la **V.N.D.** în 21 Iulie. ● **MULȚUMIM RIK!**

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

WHITE ZOMBIE

După ce au înregistrat două albume trecute nerecitate, White Zombie au semnat un contract cu Geffen. Așa s-a născut „La Sexorcisto/Devil Music Vol 1”. Titlul vorbește de la sine.

Au apărut în septembrie 1985 în Lower East Side-ul New York și au cutreierat toate cluburile, tripourile, eat-combele din oraș. Purtător de cuvânt și solist vocal este Rob Zombie, un personaj enigmatic. Erau cotați în Village Voice drept cea mai bună trupă decadentă din New York. Cele două discuri, *Soul Crusher* (1987) și *Make Them Die Slowly* (1989) produse de Bill Laswell au apărut la casa independentă Caroline Records. Revista *Hard Rock Magazine* din Iulie a obținut un interviu

WHITE ZOMBIE

de la chitaristul Jay al trupei. — White Zombie vehiculează o serie de imagini legate de monștri, demoni, crime și țiriste zombies astfel încât multă lume a asimilat grupul unei amabile glume.

J. Noi întretinem într-o măsură relația iubire/ură cu tot ceea ce poate părea stupid. Ridicolul ne atrage dar nu vrem să se spună că sintem doar „haiosi”. Am fost adesea comparați cu Zodia Mindwarp & The Love Reaction și pot să spun că nici acum nu mă prind la ce ne-am asemănat. Nici ca grup thrash nu ne place să fim percepuți. Dacă nota agresivă este evidentă la noi, ea vine din antecedentele punk ale unora dintre noi. Cel

mai mult îmi convine termenul rock. De ce am căutat altul? — Simbolurile, imaginile folosite v-au produs totuși unele conflicte cu ligi creștine fundamentaliște.

— Exact. Eram în concert la Washington și mișunau acolo echipe ale televiziunii locale filmând pentru un program rock. Ne-am dat seama că de fapt era vorba de „o misiune specială” a unei emisiuni televiziunii care a difuzat imagini din concertul nostru, acuzându-ne de toate relele: lobotomizam copiii, îi împingem la suicid, sau îi converteam la satanism... Mai curînd comic ce spun, dar unii vizitatori de discursi ne-au retras albumele din rafturi. Ne plac polemicile, dar nu în sine. Am fi preferat ca presa și alții să se ocupe mai mult de muzica noastră, în loc să debiteze timpenni de tot felul.

— Sampling-ul este un element destul de des folosit de voi. Reprezintă coloana vertebrală a muzicii voastre?

— După opinia mea nu, deși nu știu dacă și colegii gîndesc la fel. Eu zic că e nevoie de așa ceva pentru a da culoare unor teme.

— Aceste sampling-uri provin în bună parte din filme și emisiuni TV. Rob zice că-i obsedat de ele. Ba a adăugat că fiecare gest al său pe scenă are un reper cinematografic. Să înțelegem că se gîndesc la un film al lui Hitchcock, cînd face duș pe scenă?

— Nu merge atît de departe. E just, ai sentimentul că regăsești în comportamentul său, în gîndirea lui, lumea filmului și a televiziunii. Favoritele lui sînt filmele de groază. El extrage secvențele care se introduc în sampler.

Grupul a „emigrat” între timp la Los Angeles. O recomandare din partea cronicarului francez, Xavier Bonnet

COMEBACK: KINGDOME COME

Kingdom Come a revenit! Mai bine spus: Lenny Wolf a revenit! De fapt, este absolut același lucru — de mai bine de doi ani, maestrul Wolf este unicul membru al trupei Kingdom Come... și se descurcă minunat. Proaspăt apărutul său album, „Hands Of Time”, stă măturie. După două tentative solistice mai puțin reușite, „Kingdom Come” și „In Your Face”, noua creație a muzicianului din Hamburg este primul său one-man-show oficial. Lenny singur a compus piesele, le-a produs singur și tot lui îi aparțin interpretările de chitară ritmică și chitară bas. La soliști de studio a apelat de puține ori, doar pentru pasaje pe care a considerat că el însuși nu le poate exprima mai bine. Lenny Wolf numește Kingdom Come '91 un proiect, nu o formație, „pentru că”, opinează el, „de cele mai multe ori termenul — formație — este o fatadă. Whitesnake este Coverdale, Rainbow a fost Blackmore. Eu nu vreau să-mi înșel fanii, vorbindu-le despre o trupă, care în realitate nu există”. De altfel Kingdom Come a avut din start caracterul unui proiect solistic, chitaristul Danny Stag și Rick Steiner, basistul Johnny B. Frank și toboșarul James Kottak revenindu-le mai degrabă un rol de figuratie. În momentul în care ei l-au întâlnit pe Lenny, el avea deja perfectat contractul pentru Kingdom Come cu Polygram-New York și multe dintre piesele albumului de debut finalizate. Contribuția celor 4 la succesul ulterior al discului (platină în S.U.A.) nu a constat decît în prestarea cu seriozitate a sarcinilor de studio și în strădanile din turneu pentru ca imaginea de ansamblu să fie cît mai favorabilă. Al doilea album, „In Your Face”, avea să lase oarecum impresia unei creații de echipă, sugerată cel puțin prin menționarea ca autori a tuturor celor 5 muzicieni. De fiecare dată cînd Johnny B. Frank nu era în stare să ofere o interpretare multumitoare a instrumentului său, Lenny îl înlocuia fără ezitare, astfel încît, pînă la urmă, 95% din acordurile de bas au fost asigurate de el. Totuși Johnny a fost păstrat în formație, pentru că, în ochii publicului, Kingdom Come să rămînă o trupă „autentică”. „Permanent mi se amintea că industria rock-ului dorește o formație. Acesta este motivul pentru care, seară de seară, cîntam alături de cineva cîrui trebuia să-i acord un credit pe care nu-l merita. Nu a fost o dramă, dar astăzi nu aș mai accepta. Nu este corect” — afirmă Lenny. În august '89, Kingdom Come (formația) se destramă: în timpul unui turneu prin S.U.A. alături de Warrant, James Kottak aruncă mînașă. Ce anume l-a determinat să facă acest pas, Lenny nu a aflat nici pînă în prezent. „Nu mi-a mărturisit niciodată. În ultimele 6 săptămîni de turneu parea nefericit, nemulțumit, iar starea lui s-a transmis treptat întregii trupei. Am încercat să avem o explicație, dar a refuzat. Atunci l-am avertizat că voi renunța la el”. Cu 2 zile înainte ultimului concert, Kottak l-a instiintat pe Lenny că va pleca. I s-a alăturat și colegul și vechiul său prieten, Rick Steiner. La ultimele 2 concerte au participat doar pentru că finalul turneului se desfășura în orașul lor natal, Louisville/Kentucky. Lenny i-a rugat să mai rămînă măcar pentru turneu deja anunțat în Europa, în special pentru că-și dorea ca apariția în Hamburg (la el acasă) să fie o reușită. A fost refuzat. „Faptul că eu am cîntat în orașul lor natal li s-a părut absolut firesc. În schimb, nu le-a părut cînd eu i-am rugat să nu ne despărțim înainte de a concerta și la Hamburg.” Astăzi, Lenny Wolf nu privește decît latura pozitivă a dezmembrării trupei: „Oricum cochetam de mult cu ideea unei noi orientări stilistice și este greu de crezut că băieții ar fi putut ține pasul. În plus, mi-era foarte dor de Hamburg, așa că mi-am spus — acum ai posibilitatea și timpul necesar să te întorci în sfîrșit acasă, decît este perfect”.

Timp avea într-adevăr suficient, pentru că Polygram își închisese porțile pentru „curățenie generală”: „Au înlocuit fiecare al doilea angajat, inclusiv pe cei care se ocupau de Kingdom Come”. Încercarea lui de a-și găsi muzicienii noi în Los Angeles, înainte de plecarea la Hamburg, s-a soldat cu eșec. Lenny plecase în 1983 de acasă în direcția California de Sud, unde, ca jumătate a duo-ului Stone Fury, lansase 2 discuri, rămînd apoi în regiune pentru a forma Kingdom Come. După 8 ani de soare și palmieri revine în orașul natal

dintre concertele turneului american al formației Cream. Wolf l-a angajat pentru solistica de chitară a pieselor „Can't Deny”, „Do I Belong”, „You'll Never Know”. „A fost o binefacere că nu am reușit să închei o trupă înainte de a începe producerea discului — astfel totul a rămas efectiv în mina mea. A fost important, fiind cont că „Hands Of Time” nu este doar noul disc Kingdom Come, ci și extinderea spectrului meu de creație, ceea ce presupunea multă flexibilitate. Dacă m-aș fi bazat pe o formație stabilă,

pe care, multă vreme, nu-l vizitase decît „ca turist, de Crăciun”. Întors la Hamburg, nu am făcut altceva decît să mă întîlnesc cu vechii prieteni, să colind străzile, să mă distrez”. Lenny Wolf uită să amintescă și cele citeva piese pe care le-a compus în acest răstimp — astfel încît oferta pe care a primit-o în curînd de la Polygram nu l-a găsit descoperit. Nu trebuia decît să-și găsească colaboratori. „Toți pe care i-am întîlnit erau satisfăcători ca tehnică interpretativă, în schimb stilistic prea limitați, decît nu corespundeau planurilor mele. Doream să pun pe picior ceva diferit de rock'n roll-ul previzibil, conformist, Zestrea obligatorie de Beatles/Zeppelin/AC/DC este un reper, dar eu am descoperit între timp și alte trupe, ca Enigma sau KLF, mult mai interesante pe latura instrumentală și conceptuală”. A hotărît deci să producă singur „Hands Of Time”, pentru a experimenta după bunul său plac toate noile idei și tonalități întîlnite. Cei de la Polygram nu s-au arătat prea încințați de proiectul lui Lenny: „Au devenit de-a dreptul nervoși și inițial mi-au respins categoric intenția. Atunci s-a trezit în mine rigiditatea germană — l-am pus în fața alternativelor: ori cum vreau eu, ori deloc”. Dar pentru a-i convinge definitiv, a fost necesară o adevărată demonstrație de forță. În acest scop, Lenny a apelat la 2 muzicieni de valoare: Carmine Appice (legendarul toboșar de la Blue Murder, cunoscut printr-un trecut de glorie la Vanilla Fudge, Jeff Beck, Rod Stewart) și Jimmy Crespo (chitaristul care, în 1979, l-a înlocuit pe Joe Perry la Aerosmith). Împreună au realizat 2 înregistrări demo, care au constituit argumentul decisiv al pledoariei lui Lenny Wolf. „Cele 2 casete demo erau total neslefuite, dar au reușit totuși să le sugereze celor de la Polygram direcția muzicală spre care mă îndreptam. Trebuia neapărat să-i fac să perceapă cît mai exact modificările pe care le adusesem sound-ului și să-i conving că ele impun ca eu și nimeni altul să fie producătorul. În cuvinte era oricum greu de explicat, dar muzica mi-a fost un avocat strălucit”. Noul disc, „Hands Of Time”, a luat naștere (și a crescut) în studiourile Wisselord din apropiere de Amsterdam, unde tenacele solist german a lucrat în proporție de 80% fără nici un ajutor. Cei cîțiva muzicieni pe care l-a solicitat sînt linere talente, despre care Lenny este sigur că se va mai auzi în viitor: Blues Saraceno, de exemplu, este chitaristul care l-a înlocuit pe Eric Clapton la unul

dar cu muzicienii inepentți stilistic pe o anumită manieră, lipsiți deci de receptivitate față de nou, albumul ar fi devenit categoric unidimensional. De aceea mi-am spus că este mult oricum, îmi face mare plăcere mai bine să fac totul singur — să cînt la bas și la chitară. „Hands Of Time” ar fi putut fi foarte bine declarat solo-album al lui Lenny Wolf, dar el a ținut la marca Kingdom Come. „Sînt conștient că, pe lîngă avantajul popularității, acest nume are și o încărcătură negativă. Cînd mă gîndesc la toate speculațiile și insinuațiile precum că eu sînt, de fapt, Kingdom Come aproape să îmi vine să renunț la nume. Dar la acest proiect vizez de 4 ani și nu vreau să-mi intrerup visul. Primul capitol s-a încheiat, al doilea tocmai se deschide. Kingdom Come a avut continuitate — un anume sound, un feeling, originale după părerea mea, și atît timp cît rezonăm în aceeași sferă, numele de Kingdom Come rămîne. Într-adevăr, toate piesele noului LP calcă fidel pe urmele albumului de debut, cel care definește cel mai bine sound-ul la care se referă autorul Piesa de titlu, „Hands Of Time” este un heavy-song, cum nu l-ar caracteriza nici un dicționar de specialitate. „Nu sînt de acord cu opinia universală că heavy-rock înseamnă doar o grămadă de chitări Marshall. După părerea mea heavy este înainte de toate o baterie voluntăsoasă și ucigătoare. De aceea am acordat un spațiu larg tobelor, pe care le-am completat cu luxuriante acorduri de bas. Această construcție dădea oricum aspect heavy pieselor, dar în final m-am gîndit la ceva neobisnuit: am adăugat chitare acustice. Tocmai în instrumentație și aranjamentele nonconformiste rezidă diferența esențială față de primele 2 albume Kingdom Come. Multe dintre piesele noi conțin elemente surpriză: „Blood Of Land”, de exemplu — după fiecare fragment coral, oricine s-ar aștepta să audă pasajul solistic obligatoriu. În schimb, în locul acestuia răsună flauturi și violoncelle. Este ca un dus scoțian. Întotdeauna mi-a plăcut să pendulez între extreme”. Actualmente Lenny se află la Los Angeles, unde încearcă să formeze o nouă trupă cu care să revină pe scenă, după doi ani de absență. „N-ăs avea nimic împotriva unui Kingdom Come în componență fixă. Trebuie să-mi găsesc doar pe acei oameni cu care să comunic perfect, care și ei să dorească mai mult decît o relație de afaceri”.

(Rock Hard)
Traducerea și adaptarea
MĂDALINA GALCĂ

ANDREI PARTOȘ

răspundem dacă sintem în stare

ELENA POGORELSCHI (București). Pentru numerele mai vechi, pe care le cauți treci pe la redacție. Textul de la „We Are The Champions” l-am preluat dintr-o revistă, iar dacă acolo lipsea un vers așa a apărut și la noi. Bine că ne-ai atras atenția. Caseta cu muzică din „Twin Peaks” se găsește la „Muzica”. Rubrica aparițiilor de casete și disce a existat, dar între timp alte ziare și reviste și-au creat astfel de obiceiuri. Dacă insiști o reluăm. Iată că apelez la toți prietenii P.R.&S. pentru a ne da ideile cu privire la aniversarea numărului 100. Freddie s-a numit inițial, credem că stiai, **Frederick Bulsara**. „One Vision” este prima piesă pe albumul „A Kind Of Magic” din 1986. Nu pot să cred că în TOP 50 sînt melodii neascultate vreodată! Doar dacă ai aparatul de radio defect. La V.N.D. vom relua prezentarea unor fragmente din clasament. „A cînta cu casa închisă” înseamnă că s-au vîndut toate biletele. Serialul Beatles n-a fost scos, dar colega noastră a plecat brusc în străinătate luînd cu ea și episoadele ce urmau. Revine în aceste zile. Bună sugestie, eu „De vineri noaptea în direct”. **LUANA UNGUREANU** (Cîmpina). Întrebările tale pentru Gabi Cotabiță au ajuns la destinație, dar nu cred că-ți va răspunde. Chestia cu plombele și sughitul o află mai ușor de la Policlinică. Premiile muzicale n-au fost și nu sînt un scop în sine pentru emisiunea noastră. **AIDA** (Slobozia). Video-clipul premiat la Brașov merită aprecierile. Chiar dacă în juriu s-a aflat Alla Pugacova, ea n-a deținut decît un singur vot. Nu cred că cel de la B.B.C. sau Worldnet aveau motive să le facă concesii rusilor. Te întreb și eu: ți-a plăcut sau nu? Asta contează. La 14 ani te descurci remarcabil cu scrisul. Cu solicitările idem. **LILIANA** (Craiova). Vom ajunge și la ultimii 3 ani din existența „celei mai fascinante formații” din lume. Valabil răspunsul și pentru Felicia Georgescu din Oradea, Andra (Craiova) și alți fani Beatles. **VIRGIL BLINDA** (Huși). Statistica ta ar fi interesantă dacă o realizezi în baza emisiunilor muzicale reale (cu durata în fapt) și nu trecute în Panoramicul Radio TV. Aștept continuarea studiului.

DARYL (Ed. Traian nr. 80, bl. H3, sc. B, ap. 70, Piatra Neamț, jud. Neamț, cod 5600). Adresa este pentru fetele care doreau să-ți scrie. Prețul biletului va fi în jur de 5000 de lei, dar nu mă hazardez să-ți dau cifre sigure pînă nu am o confirmare oficială. Despre o conferință de presă nici atît nu pot spune. „I'll Be There” a figurat în topuri în 1970. Reluările se fac

cu scopuri sigure. Despre concertul Michael Jackson vom avea curînd amănunte reale, nu speculații de tot felul și știri prinse din zbor. Deocamdată ne-am rezumat la preluarea unor articole din presa străină și deontologic este să nu-i amăgim pe fani cu promisiuni! **MADELEINE IONICA** (Moeni). E bine că ai revenit cu precizarea privind poezia „O lacrimă în colțul unei cruci”. „Nici n-am afirmat că mi-ar aparține. Felicitări pentru **Angela Ponoran**”. Frumos gestul tău! Faptul că te-ai adresat unei emisiuni care n-are nici o legătură cu noi, nu avea cum să rezolve problema. Acum totul e clar. Nu te va da nimeni în judecată. A fost o mică neînțelegere în lanț. **MIHAI MOS** (Oradea). Am primit pliantul cu texte Celeste Cuvinte. Îl voi folosi. Fan-Clubul Compact a fost anunțat în paginile noastre. Cronică radio o aștept, după care îmi exprim părerea. Mai vorbim cînd treci prin București. Vacanță plăcută! **CATALINA SILVEANU** (Vălenii de Munte). Iesirile din top se produc ori din cauza unui număr mai mic de voturi, ori după o ediție. Melodiile pot fi de pe casete, discuri, C.D.-uri, programe radio și T.V. Topul Nostalgic este încă în faza de construcție. Publicăm acum ierarhii personale, după care alcătuim un top al revistei. Aici nu ținem cont de numărul de săptămîni, ci doar de voturi. Anul limită de apariție a pieselor este 1987. „Scrisoare în cheia sol” și-a desemnat câștigătoarea. Vor mai fi și altele. Acum se desfășoară o altă probă la care poți participa. De ce nu publicăm topul emisiunii „Oriunde te vei afla, nu regreta această noapte”? În primul rînd, nu l-am primit. În al doilea rînd, revista nu are obligații față de nici o altă instituție decît „Curierul național S.A.”. De ce nu-ți întreb pe cei de la Panoramic Radio-TV., cum de nu publică topurile noastre? Pentru Fan-Clubul V.N.D. găsești numerele de telefon și adresele în nr. 24. **GEORGE MICHAEL** (Piatra Neamț). Nu-l cunosc pe redactorii de la Radio-Terra, dar despre post am auzit numai lucruri bune. Mă bucur că sustii cauza revistei. Mai multă informație și nu poze cu orice preț. Te asigur că vom avea și clipe mai bune. Abia am ajuns la nr. 75, iar cu ajutorul vostru putem visa la depășirea sutei! **LAURA și CARMEN** (Constanța). Am răspuns destul de clar, dar văd că valurile dăunează uneori în receptarea mesajelor. Nu mă pot pronunța asupra celor două casete cu materiale dacă nu le cunosc. Ori le aduceți, ori le expediți. Dacă sînt informații deja cunoscute prin serialul nostru sau altele din presa in-

ternă, atunci n-are rost să le reluăm. Chestia cu vîrsta voastră nu are nici o legătură cu subiectul discuției. Majoritatea colaboratorilor noștri sînt de-o vîrstă cu voi. Daryl v-a dat adresa, iar eu nu am cum să stabilesc, la așa o distanță, dacă e fată sau băiat. Dacă vreți să fiți acide și agresive, ați greșit revista. Iată că am avut loc și pentru răspuns! **RINGO STARR** (Brașov). Nu-mi amintesc să fi auzit texte anti-religioase sau pro-satanice la Pink Floyd sau Queen. Sînt însă destul specialiști în ale speculației care le pot găsi. Îți sugerez să nu-ți iei în seamă. Pînă la a discuta conținutul textelor „să cunoaștem bine muzica marilor grupuri, nu?” **LADY JACKSON** (Tîndărei). Dacă ești o fană „înrațită” este inadmisibil să nu cunoști piesele de pe „Off The Wall”. Oricum, va urma o serie de concursuri și chiar o discografie completă a idolului vostru, așa că al nițică răbdare. **ROBERT** (Ploiești). Au sosit versurile Pink Floyd și aștept urmarea. Ai dreptate, mulți promit, puțini se țin de cuvînt. Din ultima categorie faci parte, spre cîntăca te. Proiectul unui serial a rămas pe rol, dar cu alți autori decît cei inițiali. Unii întrebă cît primesc ca să ne ajute, alții o fac pentru că au același microb ca și noi. **CRISTIAN STOICESCU** (Ploiești). **J. Geils Band** s-a format în 1967 în S.U.A. Peter Wolf (solist vocal), J. Geils (chitară), Magik Dick (muzicant), Danny Klein (bas) și Stephen Bladd (tobe) au fost componenții originali. Trupa din Boston s-a numit J. Geils Blues Band, iar din 1989 a renunțat la „blues”. La keyboards a apărut ulterior Seth Justman. Wolf a plecat după 13 ani de fidelitate. Albume mai importante: J. Geils Band (1971, Atlantic), The Morning After (1971), Full House (1972), Bloodshot (1973), Ladies Invited (1973), Nightmares And Other Tales From The Vinyl Jungle (1974), Blow Your Face Out Monkey Island (1977), Sanctuary (1978, EMI), Love Stinks (1980), Freeze Frame (1981, C.D.), Showtime (1982), You're Getting Even While I'm Getting Odd (1984), Flashback — The Best Of (EMI S.U.A. pe C.D.). În 1981 pe primul loc la „singles” în America a ajuns „Centerfold”, iar în 1982 „Do I Do” pe 13.

Încă o dată, vă rog să precizați data expedierii, localitatea și numele sau pseudonimul vostru, toate scrise clar pe plic. Unele răspunsuri întîrzie pentru că necesită informații suplimentare, altele din cauza neclarității întrebărilor.

ANDREI PARTOȘ

CONCURSUL NOSTRU

CE ÎNTELEG EU PRIN A FI FAN AL UNUI GEN SAU AL UNEI TRUPE (SOLIST, SOLISTE)

Reamintim condițiile, pentru cei care le-au ratat. O pagină dactilografiată, la două rînduri sau două, scrise de mîină. După publicare, așteptăm notele date de voi. Concursul se va încheia la 1 septembrie. Si materialele nepublicate participă la concurs, ele fiind jurizate de o echipă formată din fanii revistei și colectivul de redacție.

Premiile nu le anunțăm acum, pentru că ne dorim competitori dezinteresați. Oricum, vă putem asigura, vor fi surprize plăcute!

GEO — CEATA, DE NOBILI (Suceava)

„Ce înțeleg eu prin a fi fan al unui gen sau al unei trupe (solist, solista)?” Pornind de la semnificația substantivului fan, din limba engleză, care semnifică amator fanatic, eu consider că un fan trebuie să aibă un comportament aparte spre deosebire de un simplu pasionat de muzică. Fan-ul are un orizont cultural mai restrîns decît îl are pasionatul de muzică în ansamblu. Fan-ul înțelege muzica și o privește prin prisma realizărilor trupeii (solistului, solistei) idolatrizate, spre deosebire de pasionatul care ascultă muzica cu aceeași atenție. Asta nu înseamnă că ascultă orice și cu plăcere. Pentru el muzica este o artă, o activitate cu scopul de a produce valori estetice, folosind mijloace de exprimare cu un caracter distinct. Fanul ascultă trupa preferată cu aceeași plăcere în orice moment al zilei, în orice împrejurare și este gata de orice sacrificiu pentru idolul său. La spectacole, concerte, turnee participă chiar dacă pentru asta ar trebui să-și vîndă și hainele de pe el. Pasionatului îi lipsește extremismul. El este mai cumpătat în comportament și, în ciuda slăbiciunilor pe care le are pentru o trupă, el nu face nimic deosebit pentru ea, nu se zbate să intre în contact direct cu idolul, să-i cunoască viața, să știe totul despre el, să alerge innebunit după un autograf. Nu va copia niciodată viața vreunui artist, cum procedează fanul. Fanul își urmează idolul, îi urmează sfaturile, crede în tot ce spune acesta. Chiar și după

moartea sa, fanul face tot ce poate pentru a-i păstra amintirea. N-aș vrea ca prin cele spuse să supăr pe cineva. Dar consider că trebuie făcută o delimitare clară între un pasionat (amator) și un fan. Personal, nu sînt fanul nimănui, toamai pentru că eu consider muzica o artă, o mare familie unită. N-aș putea spune niciodată că din această familie tu-besc doar un membru al ei, iar pe altul îl reneg.

LULU CREMENEANU (BEIUȘ)

Muzica este făcută de oameni, pentru oameni. Așa cum există „n” tipuri de oameni, cu firi diferite, tot așa există și „n” tipuri de muzică. Omul se simte atra- de un anumit stil, cel care i se potrivește cel mai bine, pe care-l agreează cel mai mult. Din momentul în care un om se simte atras de un anumit gen de muzică, el poate fi considerat FAN al genului respectiv (al formației, interpretului). În același timp însă are și obligația să accepte și să tolereze și preferințele celor din jur, neavînd dreptul să-i critice pentru alegerea făcută. Un extremist pierde mult din statutul său de fan și niciodată nu va fi apreciat cum se cuvine, din punct de vedere al preferințelor muzicale, excepțindu-i pe cei care au aceeași alegere.

Fanii au un punct comun: DRAGOSTEA PENTRU MUZICA. Să nu răpim nimănui acest drept: DREPTUL LA MUZICA, ceea ce ar echivala cu o crimă de neiertat.

Cinste rockerilor care ascultă și rap. Cînt te rapperilor care ascultă și muzică rock.

INTERMEDIUM PRIETENII

ADRIAN IONESCU (str. Cas-tanilor nr. 1, bl. 1, sc. C, ap. 42, Lugoj, jud. Timiș, cod 1800): „Am 14 ani și jumătate, 1,71 m, păr saten, ochi albaștri-verzi. Sînt rap-er, sînt atras de artele marțiale, lumea magiei, a ocultismului și de puterile paranormale. Aș vrea să știu cît mai multe despre Jackie Chan, Sho Kosugi, Chuck Norris, Steven Segal, Ralph Macchio. Ofer, în schimb, date despre Jean-Claude Van Damme, Bruce Lee și Arnold Schwarzenegger. Cel interesați în vederea înființării unui fan-club Jackie Chan să-mi scrie de urgență”. **ALEXANDRU HARA-**

NACIU (str. Covasna nr. 16, bl. F 18, sc. 1, ap. 7, sect. 4, București): „14 ani. Blond cu ochi albaștri. Fan Depeche Mode. Caut „Construction Time Again” și „Some Great Reward” pe casete audio și video”. **ERIC ADAMS** (str. Primăverii nr. 2, bl. 9 D, et. 2, ap. 6, Cîmpina, jud. Prahova, cod. 2150): „Sînt un fan înrăit al trupei Manowar și aș dori să correspondez cu o rockeriță care să aibă aceeași preferință sau careia să-i placă Metallica, Megadeth, Morgoth, Slayer, Skid Row, Sepultura, Obituary, Overkill, Guns N' Roses. Mă interesează textele pieselor interpretate de

Manowar, Skid Row, Guns N'Roses. Celor care îmi vor trimite versurile, eu le ofer versurile albumelor „And Justice For All”, „Master Of Puppets”, „Ride The Lightning”, „Metallica” — Metallica, „The Years Of Decay” — Overkill, „Rust In Peace” — Megadeth, „Painkiller” — Judas Priest, „Arise — Sepultura”. Sper ca de această dată să fii mulțumit. **NICOLETA MACOVEI** (str. Prof. Gheorghe Longinescu, bl. 8, et. 2, sc. 1, ap. 9, Focșani, jud. Vrancea): „Sînt satenă cu ochi căprui, am 14 ani și sînt Leu. Sînt o adeptă a muzicii lui Michael Jackson. Cînd îl ascult pe el, toate grîile se risipesc. Aștept scrisori de la alți fani M.J.”. **SORIN SIMIANOV** (str. 1845 nr. 4, bl. 3, sc. B, ap. 12, Tulcea, jud. Tulcea, cod 8800): „Sînt un rocker nițel cam turbat, fac parte din categoria flintelor cu plete, cu muzica mereu în cap, fără frică de nimic (decît că într-o zi ar putea să dispară muzica). Cel și cele care au această un stilou, o hirtie

și un plic, să nu mă zăbovească, să-mi scrie. Numai rockerii! Stilul preferat — speed. Trupe preferate: Judas Priest, Annihilator, Metallica, Master, Venom, Sodom, Skid Row și... o bucată de Holograf”. **RADUȚ CONSTANTIN** (str. Răscăala din 1907 nr. 11, bl. 16, sc. 4, ap. 148, București): „Aș dori să mă împrietenesc cu cel cărora le plac genurile heavy și death. Pentru cel interesați, am 15 ani”. **GABRIEL** (str. Bogdan Vodă, bl. 8/22, Sighet, jud. Maramureș, cod 4925): „Doresc să correspondez cu toți cei care dețin texte și albume cu Richard Marx, Madonna, Roxette, Sandra, Metallica”. **CRISTIAN NECULA** (Bd. Gen. Antonescu, Cămin 12, Craiova, jud. Dolj, cod 1100): „Fan Van Halen! 19 ani, brunet, zodia — Rac. Doresc corespondență în stil clasic pe teme de la rock'n'roll la new wave. Caut textele „Ride The Lightings”, „Metallica '91” — Metallica, „Cause Of Death” — Obituary, „Arise” — Sepultura”. **OZANA URICARIU** (A-

leea Ghiocilor nr. 5, sc. C, et. 3, ap. 12, Bacău, cod 5500): „Toți adevărații fani ai lui Gabriel Cotabiță, din toate județele țării, indiferent de vîrstă, sex, religie, apartenență politică sau orice altceva, sînt rugați să-mi scrie cît pot de repede”. **SUEDEZA** (str. Celulozei, Viziru II, bl. Arfa, sc. 2, ap. 34, Brăila, cod 6100): „Sînt fan Alice Cooper. Caut textele pieselor de pe „Hey Stoopid”. Alte preferințe: Europe, Skid Row. Îl rog pe Claudiu Horea-nu, din Arad, să-mi scrie”. **NICOLETA** (str. Aleea Trifoiului, bl. H 2, sc. B, ap. 16, Tulcea, cod 8800): „Aș dori să correspondez cu rockerii pletoși între 18 și 25 de ani, care au ca preferințe muzicale: Nirvana, Overkill, Iris, Alice Cooper, Sodom, Skid Row, Kreator, Judas Priest, Vind postere cu Depeche Mode, Eros Ramazzotti, Michael Jackson, Billy Idol, AC/DC, N.K.O.T.B. ș.a., la prețuri convenabile”.

ORLANDA DELADI

PATRICIA la cumpărături în România

Recunosc că am înfirziat cu relația promisă din mai multe motive. Mai întâi am vrut să văd ce se mai scrie despre solista franceză. Am zărit o serie de titluri care m-au pus în incurcătură. Cineva era mândru că s-a aflat la un pas de maioul Patriciei Kaas. Altcineva relata (parea a fi informat) că impresarul a cerat-o aspru pentru că a cîntat mai mult decît era prevăzut în contract. Mai mulți erau supărați pe faptul că în 20 de minute a luat 25.000 de dolari. Cînd am stat de vorbă cu Patricia Kaas și Cyril Prieur n-am știut ce se va scrie pe la noi, așa că e bine că am așteptat. Veți întreba desigur ce știu eu în plus față de ceea ce s-a scris și s-a spus pe micul ecran. Să mă explic. Prin amabilitatea unui bun prieten, redactorul de la Radio France International, Ion Stănică, am ajuns s-o însoțesc pe Patricia Kaas de la Braşov la Aeroportul Otopeni. Tot el a fost acela care a contribuit la venirea vedetei, a așteptat-o la aeroport și ne-a înlesnit nouă, ziaristilor, o întâlnire finală cu Patricia. În grădina interioară a Hotelului Aro, ziaristii (nu mulți) anunțați de Liana Molnar Tatos („Flacăra”) la petrecerea de adio (pe la 2 noaptea) au așteptat-o cu nerăbdare pe domnișoara Kaas. Se făceau schimburi de adrese, fotografiile, se consumau ultimele economii pentru cîte o cafea, se fuma de zor. Noi am venit pe la 10.30 iar ea și impresarul au sosit cam la 11.30. Personal nu i-am adresat nici o întrebare (știam că am tot timpul) dar am fost nițel surprins de cele auzite. Nu știu dacă vreunul dintre colegii ascultase vreunul cele două L.P.-uri sau se documentase minimal asupra personalității blondei de la capătul mesei. Prea puțini oameni „bolnavi de muzică” s-au găsit printre ziaristii acreditați la Braşov. Nu vreau să-i jignesc, dar showbiz-ul, muzica asta pop sau rock cere și ea o specializare ca oricare alt domeniu. Așa cum există o presă sportivă foarte bine conturată, așa ar trebui să fie și această zonă a culturii. Dar acest subiect merită o altă abordare. La 12.00 (era juri 29 iunie, pentru precizie) Ion Stănică (el a tradus mai toate întrebările și răspunsurile, că deh, la noi s-a făcut rusa și engleza în școală) a anunțat plecarea, mulțumind ambelor părți pentru participare. Operatorul televiziunii aflat în spatele meu ne-a rugat să mai întrebăm ceva pentru că i se descărcase acumulatorul (sau se terminase casetă) și nu apucase să tragă nimic. Așa au mai apărut 2-3 întrebări la „comandă” și tot așa le-am oferit colegilor de la TV șansa de a filma mica noastră conferință de presă. S-a plecat în viteză spre ieșirea hotelului. Pe parcurs cereri de autografe la care Patricia a răspuns cu amabilitate. Omul cu camera după noi. De fapt, partea asta ați văzut-o. Ion m-a rugat să nu iau interviu în mașină, pentru că n-ar fi tocmai politic, iar eu am promis și m-am ținut de cuvînt. Așa se explică această relație în locul unui clasic dialog. Prezentările le-am făcut în mașină. Patricia stătea pe bancheta din spate între Cyril și Stéphanie (machieuză, foarte tînără și simpatică). Mașina închiriată era condusă de un șofer profi. Dumitru (i-am uitat numele de familie, sper să mă ierte) care știa că trebuie să prindem avionul la 15.30 (dacă nu cumva mai devreme). Deci mi-am luat în serios rolul de ghid, încercînd să țin cu mine cî-

teva mii de cititori care se așteaptă la ceva inedit. Să ai în geantă casetofonul și să nu-l folosești într-o ocazie ca asta, nici că se poate o frustrare mai dură! Dar fair-play-ul merita acest sacrificiu. Discuția a demarat destul de rapid. Cyril este un tip volubil, tînăr și curios. Așa că eu am fost cel chestionat. Toți trei comentau concertul și în special publicul. Erau efectiv surprinși de fap-

te Patricia s-a cam speriat la unele dintre acestea. Și ea conduce, dar mult mai prudent. Ca toate (sau aproape) femeile, nu? Apoi m-a întrebat dacă avem... elicoptere. Și Cyril a zîmbit. Le-am spus că le și fabricăm. Dacă venea cu 2 ani și ceva în urmă vedeam o grămadă. Înainte de Sinaia a vrut să afle

culița de „emergency”. Revin la drum. Patricia aprecia unele case de pe traseu și spunea că și-ar dori și ea așa ceva, la munte. După Sinaia subiectul a redevenit muzical. Cînd i-am spus că încă din 1990 albumul „Scène de vie” (pe care figurează și „Les Hommes qui passent”, „Kennedy Rose”) a fost

*Plein de biens !
Pour tous les lecteurs
de Pop Rock and Show
- Patricia P.*

180 minute cu...

PATRICIA KAAS

- POVESTIRE -

La conferința de presă încadrată de impresar (cu ochelari) și ION STĂNICĂ (R.F.I.)

tu că melodiile erau cunoscute. Patricia era puțin afectată că n-a putut oferi mai mult. A cîntat o piesă „a capella” pentru că pe casetă DAT nu mai erau alte melodii și nu-i place să reia aceeași piesă. A simțit vibrația, răspunsul publicului și asta a emoționat-o efectiv. Nu-i o persoană sofisticată așa că se exprimă destul de net asupra celor trăite. I-a fost frig? Nu prea. E călită. Show-ul ei durează cam 90 de minute (l-am văzut la Bourges în 1990) și este cu totul diferit de ce am urmărit noi la Braşov. Nu-i place să cînte cu bandă. S-a mirat puțin de întrebările care i s-au adresat. Dacă citește San Antonio sau dacă gătește. Unele au amuzat-o, dar mi-a dat de înțeles că se aștepta la altceva. Cyril se interesa de șansele unui concert ca lumea, cu orchestră. Ce săli, ce stadioane avem? Unde ar fi mai bine? Cam cîți oameni ar veni s-o vadă? Cam ce prețuri se practică, cu cît echivalază în franci? Patricia discuta cu Stéphanie despre apartamentul ei, despre mobilă și materiale pe care le-ar mai folosi. Vă pot spune că am încercat s-o privesc în ochi înfrîndu-mă, dar am avut senzația că nu apreciază astfel de forme de comunicare. Are ochi foarte frumoși, dar cam reci. De mai multe ori m-au întrebat dacă nu cumva pierdem avionul, deși nenea șoferul gonă cu peste 100 la oră făcînd depășiri spectaculoase,

dacă la noi există ceva în genul Maruștilor rusești (păpușile tradiționale) pentru că fusese la Moscova. Deci, ceva specific românesc, artizanat. După cîțiva kilometri am ajuns la niște standuri cu tot felul de coșulețe, șepci, cutii, jocuri de șah etc. Am oprit, uitînd de avion. Imediat a fost recunoscută de tineri de toate culorile. Autografe, zîmbete. Am cerut voie să fac o poză-două și a zis O.K. Trebuia să fac mai multe, dar filmul era la sfîrșit. Cu ce să cumpere, pentru că n-avea decît franci, iar la tarabe se primesc ori lei, ori dolari. Tinea să-si ia două șepci, un șah (deși nu joacă decît dame, spre deosebire de Stéphanie care știa de toate, chiar și table). L-am rugat pe șofer să fugă cu Cyril la un punct de schimb din Sinaia. Fetele au cerut lămuriri despre fiecare obiect. Regret că am carente în pregătirea etnografică. Era o cutie mare roșie cu multe chei pentru documente secrete cred sau pentru corespondența amoroasă. Patricia i-a plăcut enorm, dar cînd au sosit banii a trebuit să se încadreze în suma disponibilă, așa că a renunțat. I-am promis că voi procura una și o expediez în Franța. Ce gest nobil făcăm dacă aveam vreo 10.000 de lei la mine! Dar după cîteva zile de „Cerb” cine mai avea bani? Poate spuneți că exagerez, dar întîmplător am mai mulți martori decît mi-aș fi dorit, care aveau asupra lor bagajele mele și inclusiv puș-

ascultat la Radio România Actualități, a devenit realmente interesată de șansele unei vânzări de disc pe piața noastră. Cyril m-a rugat să-l pun în legătură cu Electrecordul pentru a trata o eventuală licență. A vrut să știe cum stăm cu „pirateria” și l-am asigurat că bine. Adică rău pentru producătorii de discuri. A urmat gestul elegant cu cele două casete.

intitulate „Carnets de scene” (conținînd practic concertul din mai 1990 de la Paris). Patricia mi-a explicat că „Lili Marlene, D'Allemagne” și „Summertime” sînt piesele ei de suflet pentru show. „Mademoiselle chante le blues” a fost cea mai cunoscută de către spectatorii brașoveni, a constatat. I-am spus că noi vedem emisiunile primite din Franța (recitalul ei s-a dat de vreo 4-5 ori). Viitorul disc (a afirmat acest lucru și la conferința de presă) va fi mai complex, deși rămîne fidelă ideii de blues. A vrut să știe care sînt vedetele internaționale care ne-au vizitat, în ultima vreme și l-am înșirat pe toți cei de la București '91 și '92 adăugînd și nume mari din trecut ca să întăresc cota. Cînd le-am spus că vine Michael Jackson la București, au reacționat cu mirare și respect. I-am oferit ultimul număr al revistei „Best” (primit de la Maiza Costache, membră a juriului din partea R.F.I. și France Inter) unde a căutat lista concertelor lunii. Despre Prince s-a exprimat elogios. Mai cu seamă referitor la spectacolul în sine. La 15 și cîteva minute am apăs la intrarea în aeroport. Bagaje practice nu aveau. Patricia se îmbracă simplu, dar elegant, preferînd nuanțele mai închise, sobre. Deci iar autografe la cererea noastră, mulțumiri prietenoase, stringeri de mîna din mișcare pentru că avionul tocmai urma să decoleze și gata. O tînără de 25 de ani cu statură clasică a marilor stele (asa se pare că-i la modă) pleca după nu multe ore de la sosește dintr-o țară despre care inițial nu știa absolut nimic. De aici încolo... banii vorbesc, pentru că nu cred că se găsea o vedetă de cota ei care să accepte să vină (chiar și pentru 4-6 m'e'od'i) într-un loc necunoscut, fiind invitată cu 5 zile mai devreme! Pentru acest gest și pentru bunele intenții întîlnite, îmi permit să-i mulțumesc (doar în numele celor care s-au bucurat s-o vadă în seara de Găla a „Cerbului de aur”).

ANDREI PARTOS

Pe scena festivalului

LAURA STOICA

„Am fost șocată de premiul III la interpretare“

REP.: Când ai aflat că vei participa la festivalul „Cerbul de aur“?

L.S.: La festivalul „Mamaia '90“, câștigând premiul I la interpretare, mi s-a spus, că, în cazul reorganizării „Cerbului“, am dreptul să particip oficial. La începutul acestui an, când în Televiziune s-a pus problema organizării „Cerbului“, Mariana Soitu m-a sunat și mi-a spus să mă pregătesc. Interesându-mă, am aflat că trebuie să particip la preselecția care se organiza.

REP.: Dar aveai câștigat dreptul de participare...

L.S.: N-a contat. L-am contactat pe domnul Kemal, încercând să intru în posesia unui prospect al festivalului. N-a fost posibil, pentru că domnul Kemal se ocupa de prospecte doar pentru interpreți străini, cel puțin așa mi-a spus el. M-am dus la Televiziune. Aici mi s-a spus să mă decid la care dintre secțiuni doresc să particip și să mă înscriu pentru preselecție. Aveam posibilitatea să concurez la toate cele trei, așa că m-am înscris la toate. Pentru interpretare a trebuit să prezint o casetă înregistrată cu piese mai vechi. Pentru videoclip și pentru disc urma să prezint aceeași piesă — „Un actor grăbit“. Pe de-o parte mă bucur că nu am luat preselecția și la clip, pentru că ar fi însemnat să interpretez de două ori „Actorul“. Oricum, clipul nu era reușit, așa că am preferat să apar o dată cu această piesă, la debut discografic. Să revin însă la preselecția pentru concursul de interpretare. Am fost vreo 18 interpreți înscrși. Deci am dat caseta și am așteptat rezultatul. Cu mult înainte de anunțarea oficială a „admișilor“, în Televiziune se zvonea că am trecut de preselecție eu și Geanina Olaru. Desigur, m-am dus să mă interesez, dar în loc de un răspuns, mi s-a reponat că eu (?) aș fi lansat zvonul. Nu era adevărat. Nu aveam cum să fac așa ceva, nu aveam cum să dau interviuri în presă prin care să fac afirmații de acest gen, atâta timp cât eu nu știam sigur. În final, zvonul s-a adevărat. Abia de acum încolo a început pregătirea pentru festival și, în același timp, au apărut și problemele. Aveam nevoie, în primul rând de două piese. Ionel Tudor îmi propuse una. Mi-a plăcut melodia, am acceptat-o. Ionel a dat piesa Andrei Andrei pentru text, am făcut apoi negativul. Deci una era rezolvată. Mai trebuia una. Ei, a doua a fost făcută pe... „ultima sută de metri“, cum se spune. Răzvan Mirică, chitaris-

mul formației Direcția 5 a venit cu câteva acorduri din piesă. Împună am făcut linia melodică, am apelat la Bogdan Cristoiu să ne dea voie s-o orchestrăm și s-o înregistrăm în studioul lui. Mariana Soitu îmi spusese că pot interpreta în orice limbă doresc. Așa că, am făcut un text în limba engleză. În această variantă piesa se numea „Thunder“. Cu o săptămână înaintea festivalului am aflat că la Televiziune se luase decizia ca soliștii români să interpreteze doar în limba română. Eram disperată. Nu-mi venea nici o idee. Nimic nu mergea pe refrenul respectiv. Am tot încercat. „Poateee...“, nu mergea și nici „undeee...“ și nici „oareee...“. Astea mai fuseseră. Până la urmă, într-un moment de supărare... maximă, am zis așa... într-o doară „focul“. Asta era! Am scris refrenul, apoi strofele. Totul a fost gata cu trei zile înaintea începerii concursului. Nici nu reușisem să-l învăț cum trebuie, motiv pentru care am avut emoții duble în concurs. Se întâmplă uneori să știi foarte bine totul, să ai timp să repeți și totuși la un asemenea concurs să te încurci. Dar eu, care nici nu avusesem timp să-l învăț, dar să-l mai și repet. Și acum am să dezvălu un secret. Pentru concurs mi-am scris pe mână câteva începuturi de fraze muzicale, pe care nu le stăpâneam. O metodă rușinoasă, dar sănătoasă. Ca la școală. Spre norocul meu, nu a fost nevoie să folosesc... „copiuta“.

REP.: Privind retrospectiv și detasat concursul, tu ești mulțumită de modul cum ai interpretat în prima seară?

L.S.: Nu. Sinceră să fiu, am fost de-a dreptul șocată când am aflat că juriul mi-a acordat premiul III. Dacă pentru debut discografic mă așteptam să iau un premiu la interpretare, nu. Am avut ocazia să-l ascult pe ceilalți concurenți la repetiții. Toți erau foarte buni. Îmi puneam problema dacă voi reuși să mă ridic la nivelul lor. După aflarea premiilor, m-am întrebat dacă nu cumva juriul nu a făcut un favoritism, dorind să acorde un premiu și țării organizatoare.

REP.: Dar dacă tu ai fi fost în juriu, cui ai fi acordat premiul?

L.S.: Ne referim doar la interpretare?

REP.: Da.

L.S.: Trăiește și premiul I aceluiași. Premiul II lui Cory Hawkes, iar premiul III lui Tony Putrino. Îmi pare rău

și de Române, concurenta din Elveția, că nu a câștigat nimic. Mie mi-a plăcut cum a cântat.

REP.: Pe lângă emoțiile fierști unui asemenea concurs, a avut vreo influență asupra ta și frigul de afară?

L.S.: În prima seară, nu. Eram destul de îmbrăcată. Frigul l-am simțit în seriile următoare. La concursul de debut discografic îmi era teamă că n-am să pot cânta din cauza frigului. Iar seara Galei a fost cea mai îngrozitoare. A trebuit să mă schimb de trei ori într-un timp record. Să cânt de două ori în frigul acela. N-a fost ușor. După ce am interpretat piesele, fericită că mi-am luat și banii, am uitat că trebuia să mă intru și în final. M-am schimbat și degajată acordam autografe, când (cu trei minute de a intra toți concurenții pe scenă), a venit Ruxandra să mă întrebe dacă sint gata. Toate hainele mele erau bătate de-a valma, în sacoșă. A trebuit să scot repede ceva, să-mi caut bijuteriile, să mă coafez din nou. Am fost totuși gata la timp.

REP.: Pentru că a venit vorba despre toalete, în prima seară ai stîrnit multe discuții. Ți-a sugerat cineva să te îmbraci așa sau a fost ideea ta?

L.S.: A fost ideea mea. Mi-am dorit să îmbrac... altceva decât să se obișnuiește în asemenea ocazii. Să fie ceva aparte. Problema era că nu aveam banii necesari pentru confecționarea toaletelor. O parte dintre ele mi-au fost asigurate de către firma Romagram. Mai bine spus banii pentru ele. Respectiv ținuța pentru cele două seri de concurs. Mai aveam nevoie de un rînd de haine pentru eventuala Gală și pentru eventualele recepții. M-a ajutat firma Il Buongustaito. Valoarea toaletelor se ridică la suma de 200.000 lei. Știu că prima ținuță a stîrnit discuții. Păreri pro și păreri contra; și pentru a elimina supozițiile unora cum că aș fi avut peste pantalonii de piele... șort albastru, să explic cum eram îmbrăcată. Aveam o pereche de blue-jeans colanți și niște semicizme din piele care se prindeau cu ajutorul a două catarame de o curea pe talie. Primii care m-au criticat au fost organizatorii și cei de la Televiziune. Nici nu ieșisem bine din scenă, că am și auzit comentarii. Cine mi-a dat voie să mă îmbrac așa? Nu sînt nici Michael Jackson și nici Bonnie Tyler. Nu m-a deranjat observația, ci modul în care a fost făcută. Dacă la prima repetiție am avut o stare extraordinară, un moral bun, ea a dispărut pentru tot restul festivalului. La repetiția pentru concursul de disc toată lumea era preocupată de cum voi apărea seara. Nu conta că banda suna distorsionat, că nu mă auzeam în monitor, nu conta vocea, ci doar cu ce mă voi îmbrăca. Asta e! A doua ținuță a plăcut, se pare, mai mult.

REP.: Discuții au stîrnit și banii câștigați...

L.S.: A, da. Aș vrea totuși să precizez că cei 4.000 de \$, valoarea premiului I la debut discografic nu-mi aparțin în totalitate. Firma Romagram a investit pentru acest disc. Deci, o parte i se cuvine. E adevărat că firma a hotărît ca acești bani să-i folosească tot pentru mine, pentru postere, LP-ul care sper să apară... Consider de asemenea normal ca din aceste bani o parte să revină și compozitorului și textierului.

REP.: Cu ce-ți rămîne ce ai de gînd să faci?

L.S.: Să-mi cumpăr casă. Îmi doresc să fiu la casa mea.

ORLANDA DELADI

SHANE

„AM ÎNCEPUT CU SMOKE ON THE WATER“

Pe Shane l-am cunoscut încă din a doua seară, când am stabilit și o întâlnire în vederea unui interviu. Dar n-am reușit să-l prind decât peste încă două zile. Iar motivul n-a fost altul decât Toni Putrino, simpaticul australian cu care se împrietenisise și împreună cu care a vizitat tot Brăsoveul și a făcut tot felul de nebunii la „întîlnirile“ nocturne din holul hotelului Aro Palace. În după-amiaza celei de-a patra zile am reușit să-l prind și să-l fac să spună tot...

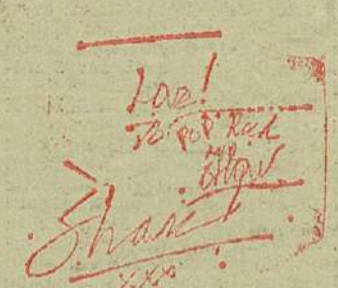
REP.: Să începem cu o întrebare... dificilă. Cine ești dumneaele, domnule Shane?

SHANE: Asta da întrebare! Sint un tip care se ocupă cu muzica de vreo 15 ani și asta este singurul meu scop în viață, sint suedez și am 25 de ani. Sint un om obișnuit, exceptînd ocupația mea... și aș vrea să-ți mai spun încă multe lucruri, dar știi...

REP.: Spune-mi tot. Tot ce vrei. Vreau să aflu tot. De exemplu, cum ai început să cânti?

SHANE: Păi... m-am „întîlnit“ cu o chitară, acasă la unul dintre prietenii mei. Și am început s-o zdrăgănesc, dingding. Prima piesă pe care am cântat-o a fost „Smoke On The Water“ — Deep Purple.

REP.: Fantastic, și cu tot cu asta am început. Cu deosebirea

referință e Brăsoveul. Bucureștiul nu l-am văzut încă. Locul asta e ca un m'e Paradis. Hotelul, construcția pentru festival, scena, sala Gemenii sint foarte drăguți, amabili.

REP.: Ți-ai făcut deja cîțiva prieteni noi?

că tot la asta m-am și oprit.

SHANE: Ai văzut! Așa m-am îndrăgostit de muzică. Și lăta-mă azi, după 15 ani. Muzica mi-a dat atât de multe: prietenii, dragoste, fel și fel de lucruri pe care alții nu le pot căpăta așa de ușor.

REP.: Cum e în Suedia? E ușor să devii cunoscut, o știai chiar?

SHANE: Nu. De fapt, nu e greu să devii cunoscut. Poți să te îmbraci straniu și te va cunoaște multă lume.

REP.: Ca muzician, vreau să spun.

SHANE: Cred că e greu oriunde. Sint atîția care vor să devină cunoscuți și nu prea e loc pentru toți. Trebuie ori să ai mult noroc, ori să muncești din greu. Eu am muncit din greu, mult timp, dar în acest timp mi-am format, încet, încet, propriul public.

REP.: Și acum? Ești mulțumit de ce ai realizat?

SHANE: Da, sint. Și nu-mi pare rău de anii care au trecut pentru că am învățat foarte multe. Din orice chestie care ți se întîmplă, bună sau rea, înveți cite ceva.

REP.: În momentul în care ai fost contactat pentru „Cerbul de Aur“ ce știai despre România și ce ai gîndit?

SHANE: Nu prea știam mare lucru. Cînd eram mic colecționam timbre. Am citeva din România. Mai știam că București este capitala. Nu știam nimic despre Brăsoveul. Și am mai aflat cite ceva acum doi ani cînd a izbucnit Revoluția la Timișoara. Cam atît. Am mai învățat la școală despre România, la geografie. Dar asta s-a întîmplat acum mulți ani. În orice caz, cînd am ajuns aici am fost uimit de frumusețea acestei țări. Mă rog, acum puneți-meu de

ANCA LUPES

FLORIAN PITTIȘ

„N-aș dori să fiu un cap pătrat la o masă rotundă”

REP.: Mulți cititori ne încreabă de ce nu ai și tu, în „P.R.&S.”, articole. E un mister și tocmai de aceea ar fi bine să-l lămurim acum.

F.P.: E adevărat că „P.R.&S.” a fost una dintre primele publicații care mi-au propus colaborarea. În prezent lista s-a tot lungit, în prezent existând vreo 50 de titluri de reviste care îmi solicită acest lucru. Dar, așa cum am spus-o și atunci, timpul meu este foarte limitat. Dacă am 5 minute libere, le dorm.

REP.: Și totuși colaborezi la citiva.

F.P.: La două. Ele au găsit un sistem foarte convenabil pentru mine. Au și o redacție mai mare, mai mulți redactori decât „P.R.&S.”-ul. Mă refer la „Timpul” din Iași și „Cuvântul” din București. Deci vin la mine în cabină, înainte de spectacol, în singura mea perioadă liberă (de la 17 la 17,30) și-mi iau declarații înregistrate pe casetă.

REP.: Tema e dinaintea stabilită?

F.P.: Nu. E la latitudinea mea.

REP.: Deci dacă a fost vorba despre Neil Young, pur și simplu ai...

F.P.: Da, a venit vorba despre Neil Young și așa s-a născut serialul. De fapt, discuțiile cu Marcel Fluieraru de la „Timpul” sînt absolut minunate, sînt adevărate șucte despre rock. Uneori ele se desfășoară la „Carul cu bere”. În acest caz, nu cred că vine cu ceva pregătit. Repet, pur și simplu a venit vorba despre Neil Young și s-a născut...

REP.: Un mini-serial. Iar pentru alte publicații n-ai mai avut timp?

F.P.: Nu, absolut deloc. Tot din acest motiv, nu am cum să anunț înainte de două săptămîni ce voi face la următoarea emisiune „Pittiș>Show”, pentru că hotărîrea o iau tot sub impulsul momentului, uneori chiar în ziua emisiunii, cum s-a întimplat în duminică în care am prezentat formația D'ATA din Petroșani. Duminică dimineață am ascultat caseta lor, mi-a plăcut și m-am hotărît să schimb programul. Și cu emisiunile T.V. se înțelege în timp la fel. Cei doi harnici redactori, Mites și Davis — Mihail Godoroja și Minel Stoica — alcătuiesc programul, iar eu îl văd chiar în seara respectivă. O parte din materiale sînt date de mine, din timp. Băleții însă au ajuns să-mi cunoască cit de cit gusturile și inclinațiile și, încă, nu au ajuns la provocări în ceea ce mă privește. Chiar pot spune că, deocamdată, îmi fac plăcere cu ceea ce selectează. Dar eu văd emisiunea doar seara, de aceea și fac mereu precizarea că este live. Prefer așa, pentru că atunci cînd se înregistrează, doza de lenie este mai mare la realizatori.

REP.: Lenea lor, nu și a ta.

F.P.: Chiar și a mea. Pentru că îmi știu spatele apărât (în cazul greselilor), știu că am posibilitatea să reiau și atunci relaxarea este mai mare. Într-o emisiune live, corpul îți funcționează la cu totul și cu totul alți parametri.

REP.: Ți se par suficiente miinutele acordate unei astfel de emisiuni de sîmbătă noapte?

F.P.: Dacă aș fi telespectator, probabil că nu mi s-ar părea suficiente. Pentru mine este o continuare logică a vieții pe care o duc și atunci mie mi se par suficiente. Ele încheie cele 24 de ore ale unei zile.

REP.: Probabil că se va găsi cineva să ne latrebe de ce nu mergem și noi la „Carul cu bere”...

F.P.: La „Carul cu bere” merg să mîncînc atunci cînd nu am timp să-mi încălzesc singur mîncarea și să spăl vasele. Asta cu atît mai puțin. Deși se numește „Carul cu bere”, pentru mine e „Carul cu hrană”.

REP.: Să înțelegem că nu are cine să-ți încălzească mîncarea și să-ți spele vasele?

F.P.: În general, da.

REP.: A, nu întotdeauna.

F.P.: Nu, nu întotdeauna.

REP.: Noi defîneam altă informație, dar dacă așa zici tu,

asa e bine să știe și cititorii. În legătură cu temele pe care să zicem că le-ai scris tu, dacă ai avea timp, cu ce ai începe? Unde crezi tu că există un minus informațional?

F.P.: În momentul de față, minus informațional nu cred că mai există. Puse cap la cap, publicațiile care apar la noi acoperă destul de bine zonele. Și totuși mai puțin acoperită este zona analizei, a semnificațiilor, ceea „Mecca”. În sensul în care vorbea Macedon-ski, ținta care se tot îndepărtează pe măsură ce ne apropiem de ea. Aici cred că trebuie făcut ceva, trebuie discutat. Dar nu în genul acelor mese rotunde plăticioase de altă dată și chiar de astăzi, ci niște discuții într-un stil mai viu, mai vehement.

REP.: Deci nu e o zonă a-nume în care tu să resimți, hai să nu-i spunem minus informațional, ci poate o lipsă de date pentru cei care nu au trăit o anumită perioadă muzicală.

F.P.: Nu! Ca dovadă, iată revistele deosebit de ancorate în apertul actual al muzicii rock — „Rocker”, „Rockman”... — s-au întors și ele la numele sacre și la stabilirea ierarhiei valorice adevărate în muzica rock. Motivul? Poate că au epuizat materialele informative de actualitate sau

mai este un om, ci o simplă idee și asta e păcăm.

REP.: Dacă ar fi totuși să scrii, cu ce ai începe? Știi că deții un calculator, e normal pentru că fără date n-ai putea să faci analiza despre care vorbeai. Deci presupunînd că intri ca profesor la clasa întâi, care ar fi primii pași pe care i-ai face?

F.P.: Cred că aș începe prin a căuta răspuns la întrebarea „de ce e de acolo, din Occident, și mai ales din Anglia și S.U.A. pot și noi cei de aici din România, nu.” Să fiu mai explicit. Clubul „Cavern” unde s-a lansat Beatles și care nu este mai mare decît Clubul Arhitecturii, ajuns celebru în lumea întreagă. Clubul Arhitecturii a fost și el celebru doar la noi și pentru o perioadă scurtă. Zona Greenwich Village, unde s-a născut mișcarea cîntecelor de protest, este o zonă ce nu depășește, ca perimetru, Lipsca și Blăniari — Șelari. Din punct de vedere al populației din această zonă, sîntem exact pe picior de egalitate. Diferența e că în aceste două zone se întîmplă lucruri diferite.

REP.: Deci analogia Greenwich — Lipsca și unde ești în picioare și de unde încep să apară diferențele?

F.P.: În Greenwich — Village există vreo două sute de

în altă limbă. Ei bine, tocmai aici e cheia. Să ajungi pînă la descoperirea acelei melodii născute din combinarea fonemelor. Să nu uităm că în deschiderea concertului Rolling Stones, atunci în anii '70, au cîntat Locomotive GT și n-au cîntat în limba engleză. Să nu uităm că un mare nume al rock-ului a fost Cieslaw Niemen a cărui piesă „Strange Is This World” e mult mai strălucitoare în varianta poloneză. Asta înseamnă că a reușit să pătrundă în adevărata sonoritate a limbii poloneze. Cam asta s-a numit mai tîrziu „etno-rock”, introducerea bl-stemelor pe care le avem în noi, în sine, în apa pe care o bem, în aerul pe care-l respirăm. La noi, Phoenix a făcut acest lucru. Dublul album „Cantofabule” este o pledoarie în acest sens, adică nu cred că e alt de mult nevoie de cuvinte purtătoare de sens, cit de folbirea vocii umane în chip de instrument.

REP.: Revenind la rock. El s-a născut deci din această nevoie de a exprima starea. Una dintre motivații...

F.P.: Una! Motivațiile sînt multe. Care-i diferența între poezia scrisă și adevărata poezie? Poezia trebuie neapărat pusă în cuvinte sau e vorba despre o stare? Poți fi poet și fără să scrii poezii. Poți fi poet

limbajului a pornit de la lucruri deosebit de simple, cit se poate de simple, cum sînt textele Beatles de început. „Iubește-mă! Știi că te iubesc.” Atunci ce faci? Păi, iubeste-mă și tu. Love me do? Spus puțin mai altfel, pentru că din cite știu eu, corect este „Do love me” — iubește-mă. Este cu întîrire. Cînd spun „I Love You” — te iubesc — este ceva, dar cînd spun „I Do Love You”, este cu întîrire, dar subliniat de 5 ori. Este un joc de cuvinte păstrat tot din perioada distrugerii limbajului și din (mă repet) jocurile de cuvinte, extraordinare, ale lui John Lennon.

REP.: Ai sărîi perioada de pînă la Dylan...

F.P.: Nu, nu, nu. Doar punctez niște momente de vîrf, pentru că sîntem într-o discuție preliminară încă. Deci Dylan. Această minune care pe lingă ritmul rock'n'roll-ului, pe lingă armonia extraordinară, a adus gîndirea, textul în rock, construind corpul rock-ului. Astea ar fi cele trei puncte principale pînă la nașterea conceptului de muzică rock, dintr-o dată altceva decît rock'n'roll-ul de pînă atunci. Dylan a fost un precursor din toate punctele de vedere, inclusiv din modul în care circula poezii astăzi. Ne place, nu ne place, întîrim noi în continuare, știu e magia cuvîntului scris, dar în mod sigur, în momentul de față, circula mai mult decît poezii, scriitorii. Un disc Dylan circula, în orice caz, în mai mare măsură decît o carte de versuri. Dylan își scrie volumele de poezii în albumele pe care le scoate și nu este singurul.

REP.: Ai spus că Dylan a introdus sau a adus cele necesare conceptului de rock, pornind de la rock'n'roll-ul inițial. Totuși Dylan este cîntec de foarte multe ori interpret și compozitor folk. Ca să nu existe confuzii, încercă să faci o delimitare.

F.P.: N-am cum să delimitiez, aita vreme cit folk-ul face parte integrantă din muzica rock. De altfel, cum am mai spus în nenumerate rînduri, eu sînt inoprimvarea acestor etichete.

REP.: Dar ele există.

F.P.: Știu, știu că ele există din dorința noastră de a sistematiza poate, de a uniformiza. Dacă punem o uniformă pe cineva, sîntem mai siguri și de el și de noi: eu sînt folkist, eu sînt metalist... Eu cred că mai presus de toate sîntem oameni. E mai mult decît o muzică, este un spirit, este în mod clar un mod de a fi. Un rocker este și un individ care n-a ascultat în viața lui muzică rock, care se ocupă cu sculptură, de exemplu. Am spus-o cit se poate de clar (n-am cum să dezvolt acum, lă-deea) că Shakespeare este un autor rock, pentru că tot ceea ce face muzica rock astăzi, el a făcut la vremea lui. Dar vom dezvolta ideea asta probabil cu altă ocazie și îmi vor argumenta ideea.

REP.: Ideea aceasta a modului de a fi este foarte importantă, pentru că sînt foarte mulți astăzi, care trec pe lingă fenomenul muzical, declarîndu-se totuși ca făcînd parte din mișcarea rock.

F.P.: Da, știu. Există la adolescenți această împărțire în metalisti, depêcheeri. Îmi aduc amînte de ceea ce se întîmpla pînă cînd am fost eu în clasa a IV-a. În fiecare recreație erau niște bătați îngrozitoare între clasele noastre paralele din școala elementară. Asta se întîmpla între anii 1951—1954, cînd ne băteam liberalii cu țărăniștii. În vremea aia nu aveam metalisti și depêcheeri. Apoi conceptul s-a schimbat și ne-am făcut bell-gan și birlici, care-l mai mare actor, Radu Beligan sau Birlic? Eu eram șeful birlicilor. Ajungînd în clasa a IV-a, ne băteam pentru poezii. Care poet este mai mare? Eminescu sau Alecsandri? Pe vremea aia eu eram șeful Alecsandriilor, că pe el îl înțelegeam mult mai bine atunci.

s-a umplut paharul. E adevărat că mult timp muzica rock ca și cea pop au fost considerate ca fiind o artă de consum și deci tot ce este actual este bun, nu interesează trecutul, nu interesează viitorul, ci doar prezentul și deci pentru ei tot ceea ce este astăzi are valoare. De aceea adolescenții își caută idoli lor, reprezentanții generației lor, la fel de vehement cum i-am căutat și noi la vremea respectivă. Nu este nimic rău în asta, dar rock-ul nu mai este un fenomen oarecare, nu mai este la începuturi. Rock-ul are deja o istorie.

REP.: Și fără istorie, nu poți cunoaște clipa.

F.P.: Normal. Nu doar că nu poți cunoaște clipa, nu te poți bucura din plin de ea, lipșindu-ți și această dimensiune istorică. Nu este vorba de a te inclina în fața istoriei, ci doar de a o cunoaște. Nu trebuie să-ți faci idoli din trecut, să rămîni închisat. Revoluția, libertatea se află în afara zidurilor închisorii și n-are nici un sens să înclocuiești o poliție a muzicii ușoare cu poliția Beatles.

REP.: Deci așa explici și faptul că tot mai mulți adolescenți sînt nevoia de date, de cit mai multe informații legate chiar și de viața personală a idollor lor pe care ei nu i-au înțeles sub nici o formă, îi descoperă abia acum prin avalanșa casetelor, a discurilor de pe piață.

F.P.: Este minunată această dorință a lor. E normal ca ei să-și dorească să afle cit mai multe amănunte despre ei. De ce? Pentru că neredînd o imagine cit mai exactă despre idollor lor, despre preferințele lor adevărate, despre minunățiile sau prostiile pe care aceștia le scot pe gură, ajungem să facem din ei niște entități abstracte, niște idoli, la fel cum s-a întimplat și cu Eminescu, care, în momentul de față, nu

mici restaurante cu două-trei mese, unde cîntă cite un nume mare din zona folk, pop sau rock. Pe Lipsca sînt... vreo două sute de... întreprinderi particulare, legale sau nu. Asta e problema: în două zone asemănătoare se întîmplă lucruri diferite. Acolo, comerțul este pe planul doi, Greenwich a devenit un loc spiritual, unde ai orice posibilitatea să treci pe lingă un Dylan (probabil că am și trecut, pentru că atunci cînd am fost acolo era și el din nou locuitor al acestui cartier). Sau să treci pe lingă un negru care cîntă la unul dintre restaurante și acest negru să fie chiar John Lee Hooker. Desigur, este vorba și de o tradiție. E greu să găsești un răspuns, o soluție la întrebarea „de ce e de acolo și noi nu?”

REP.: Nici n-am vrut să ajungem la o astfel de paralelă între ei și noi, ei doream să știu dacă tu ai începe cu o istorie, o istorie raportată, să zicem la condiția noastră, la posibilitățile muzicii noastre, la felul de a trăi al tineretului de la noi.

F.P.: Păi, probabil aș începe cu cuvinte: „La început a fost cuvîntul”, nu-i așa? Dar în orice caz cu cuvinte, nu cu vorbe. Ce înseamnă muzica rock, la urma urmelor? Asta ar fi un punct de plecare. Ce înseamnă altceva decît chinul artistic de a răspunde la întrebarea filosofică „cine sînt eu?” Ce-ți cere muzica rock? Ți cere sinceritate, ți cere adevăr, adevărul tău. Nu-ți cere pentru nimic în lume să l-miți pe nimeni. Dimpotrivă, acesta este socotit un lucru josnic. Ți se cere să te exprimi pe tine, deci să devii autor total. Tu să-ți compui cîntecul, textul, tu să-l interpretezi. Deci înseamnă să te sondezi pe tine, să te descoperi pe tine. Ar mai fi o problemă pe care ar putea s-o ridice unii: ei cîntă în limba engleză, iar noi

WEST AND BLUES!

Două zile din super-aglomeratul calendar al culturii universale (reflectare oarecum indirectă din partea istoricilor) a „orgoliului” de statisticien și spiritului uman poartă semnul genului „negru” — o apartență amintire despre un muzician a cărui amprentă asupra lumii a fost recunoscută deplin, prin sinceritatea și simplitatea unui gest răvășitor de generos.

„Pentru mine nu există situația de a cînta pur și simplu... există numai oamenii care te ascultă și cărora trebuie să le dai în ega măsură de fiecare dată speranță și bucurie” — spunea Louis Armstrong.

Născut la 4 iulie 1900 în New Orleans și trecut în neființă la 6 iulie 1971 la New York, această mare personalitate a culturii universale poartă trăsăturile unui „arhanghel” al bucuriei de a trăi al dragostei de oameni.

Prin muzica lui Armstrong oamenii au regăsit drumul reînnoirii către sine, s-au redescoperit în simplitatea actului de trăire și vibrație în fața a ceea ce îndeobște s'nuoasele analize filozofice-estetice din ultima vreme se feresc să-l numească direct: **funosul!**

Pops. Dippemouth sau Satchmo iată cele trei apelative adresate lui Armstrong definind imaginea unui om care se identifică cu propriile trăsături joviale — un zîmbet larg, aproape permanent, pe o figură destinsă, rezultat al unui joc al contrastelor de culoare dintre negrul de abanos al obrazului și albuș strălucitor și curat sugerat de linia danturii... peste toate simțindu-se parfumul unui cuplu de elemente memorabile — trompeta și batista albă (muzeul Armstrong din New Orleans păstrează într-una din vitrinele sale acest duple al imaginii lui Louis așa cum a fost el cunoscut încă de cînd cînta în orchestra lui Kid Ory).

Pentru că revista **POP, ROCK & SHOW** este într-o mare măsură un jurnal dedicat **POP-STAGE EVENT**-urilor, să încercăm să vedem unde regăsim primele trăsături ale **STAR**-ului... ale vedetei **POP**?

Aruncînd o privire în presa muzicală de la început de secol, constatăm că încă din 1922, cînd Louis Armstrong făcea parte din orchestra lui King Oliver — un band cu mare renume în acea vreme, solourile sale se reliefează în raport cu demersul muzical al coechipierilor printr-o accentuată notă de originalitate. Muzica ansamblului condus de King Oliver nu mai comportă acel pregnant caracter colectiv, cornetul lui Armstrong fiind identificat imediat chiar în contextul pasajelor de tutti. Asistăm mai degrabă la o mutație a principiului de improvizație din sfera colectivă în cea de solouri de cornet (apartinînd lui Armstrong) acompaniate de contra-melodii improvizate. Cu alte cuvinte ascultînd înregistrările din anii '20 cu orchestra King Oliver, atenția noastră se concentrează spontan asupra evoluției lui Armstrong la cornet, personalitatea acestuia absorbînd-o pe aceea a coechipierilor lui. Acest semn al victoriei, al triumfului individualului asupra grupului, al improvizației solistice asupra celei colective va fi primit pas spre concretizarea vitroarelor proprii formații ale lui Armstrong. Popularitatea lui Satchmo în atare condiții creștea cu fiecare contract ajungîndu-se după ani de carieră, după îndelungi turnee în întreaga lume (a cîntat pe toate continentele, concertînd și la București în 1965) să fie considerat „**HALL OF FAME**” — un star al unei muzici foarte

populare și reprezentative pentru arta muzicală a secolului pe care îl parcurgem. Jazz-ul cunosînd prin laturile lui comerciale din anii '30 dimensiunile muzicii de dans pentru tinăra generație a impus o serie de automatisme în aprecierile publicului larg și neavizat. Astfel cel mai mare big band a fost cel al lui Glenn Miller iar celebritatea lui Nat King Cole este datorată „Mona Lisa”, ne-prinzîndu-se în prim-planul atenției orchestrelor lui Duke Ellington sau Count Basie, nelîndu-se în vizor, excelențele înregistrări în trio ale lui Nat King Cole. Dacă în exemplele de mai sus asistăm la niște anomalii, în cazul lui Armstrong situația este definitiv clară: cel mai mare muzician de jazz al lumii, simbolul acestui gen este **LOUIS ARMSTRONG**. Și aici funcționează reflexiv publicului, un automatism acordat la gradul de popularitate pe care a cunoscut-o Armstrong. Deci, putem spune că prima mare vedetă **POP** a fost Louis Armstrong, termenul de **POP MUSIC** aparînd cam prin 1940 cînd revistele americane conțineau articole intitulate: **THE MOST POP CONCERT, A POP HERO, POPULAR HOT FIVE, POP HOT NEWS** etc.

Aniversarea lui Armstrong în ziua Statelor Unite mărește aura de importanță festivă. În întreaga lume se scriu articole despre Louis, se fac emisiuni la radio și TV speciale, se organizează concerte în memoria lui **SATCHMO**.

Să încercăm o scurtă privire asupra carierei lui Armstrong, prin intermediul unor date-reper.

Avînd o copilărie grea, trebuind să practice mai multe meserii pentru a-și putea asigura existența, legenda spune că Louis Armstrong a început să cînte în orchestra școlii de corecție unde fusese internat pentru că în noaptea de 31 decembrie 1913 a tras în aer un foc de revolver. Aici în această școală a început să studieze cornetul, ajungînd pînă la urmă să devină conducătorul orchestrelor... atunci în 1914 se contura dragostea lui pentru ceea ce va deveni chiar viața lui... muzica de jazz.

Din 1918 are șansa să cînte în orchestra lui Kid Ory, la foarte scurtă vreme angajîndu-se ca muzician pe steamboat-urile ce traversau riul Mississippi. În această con-

junctură, a formației lui Marable, Armstrong deprinde tainele notelor muzicale, deslușîndu-și viziunea de muzician profesionist. Din 1922 cîntă în orchestra lui King Oliver iar după doi ani se mută la Chicago pentru a face parte din band-ul lui Fletcher Henderson. Cîntînd la Roseland Ballroom, Armstrong cunoaște succesul definitiv distingîndu-se ca un solist prin excelență.

Din 1925 își constituie prima sa formație pentru înregistrări — **HOT FIVE**. Discurile din perioada '25-'26 cu acele titluri **Come Back Sweet Papa, Big Fat Ma and Skinny Pa, You Made Me Love You** sau **Irish Black Bottom** (ultima piesă din această serie datînd din 27 noiembrie 1926) se constituie într-un veritabil context de referință pentru istoria jazz-ului.

Din 1926, Armstrong beneficiază de un pianist pe măsura talentului său: Earl Hines, constituindu-și formația „**STOMPERS**”. Din 1929 cariera sa capătă o dimensiune internațională, Armstrong figurînd în fruntea formației sale denumită „**HOT FIVE**”. După o perioadă în care preferă formula de orchestră mare, Louis revine la componența redusă, constituindu-și primul său **ALL STARS** (în stilul New Orleans) avîndu-și drept coechipieri pe Jack Teagarden (trombon), Barney Bigard (clarinet), Dick Cary (pian), Arwell Shaw (contrabas), Catlett (baterie) și Velma Middleton (vocal).

Cu formația **ALL STARS**, Louis Armstrong a făcut nenumărate turnee, formulele de componență cuprinzînd de-a lungul timpului și alte nume precum **Trummy Young, Edmund Hall, Eddie Shu, Danny Barcelona** etc.

Concertul de la Madison Square Garden din 1970, realizat împreună cu Duke Ellington este poate o culme a realizărilor scenice din partea lui Satchmo.

Viața și cariera lui Armstrong cuprind deopotrivă numeroase date extrem de importante pentru istoria jazz-ului și implicit pentru fanii de jazz. Ne propunem ca din numărul viitor să încercăm creionarea în câteva seriale a principalelor etape din activitatea muzicală a acestui mare muzician de jazz care a fost **LOUIS SATCHMO ARMSTRONG**.

MIHAI GODOROJA

NAT „KING” COLE (dreapta), W.C. HANDY

Dicționar de jazz

CAKE-WALK — dans al cărui nume provine de la „plimbarea prăjiturii”, evocînd de la finele secolului al XIX-lea mișcările ritmice pe care chelnerii de culoare — ce purtau în mîna, deasupra capului, tava cu tortul destinat mesenilor — trebuiau să le execute în trecere printre dansatorii înghesuți pe ring, unduindu-se asemenea lor; interpretat mai ales la banjo, în sudul Statelor Unite, și inclus frecvent în spectacolele „minstrels”, ritmul acestui dans a fost reluat în „rag-time”.

CHASE — „urmărire”, dialog foarte viu între solistii instrumentiști ai unei formații — fiecărui revenindu-i cîteva măsuri (de obicei patru) în această „ștafetă” înaltă de obicei spre finalul unei piese de jazz, după terminarea solo-urilor improvizate și înainte de reluarea cu sens concludiv a temei; un pasaj „chase” aduce cu sine o binevenită dinamizare a discursului sonor și spargerea tiparului de formă „temă-improvizații-temă”.

CHIMES — clopotele, făcînd parte (nu obligatoriu) din ansamblul instrumentelor de percuție reunite în „baterie” (în paranteză fie spus, există un „Chimes Blues” compus la începutul secolului de Joe King Oliver).

CHORUS — (la noi se mai numește și refren, dar nu în sensul strofic înțeles în muzica ușoară), unitate de lungime a unei părți din solo-ul improvizatoric, egală cu lungimea temei (12, 16 sau 32 măsuri, de exemplu); prin bună înțelegere între muzicienii unei formații — sau prin înscriere în partitură în cazul unui big band — solo-ul unui instrumentist de jazz (de ce nu și al unui vocalist...) cuprinde mai multe chorus-uri, astfel că expresia „a lua, a susține unul” sau mai multe chorus-uri — a improviza pe durata unuia sau mai multor refrene. Termenul „chorus special” definește un chorus scris de aranjor și interpretat de mai mulți instrumentiști ori de întreaga orchestră, după note.

CITAT — figură ritmică-melodică dintr-o piesă, imprumutată altei lucrări, cu efect de glumă muzicală; au existat interpreți care au dovedit o veritabilă virtuozitate, ca și ingeniozitate, în a presăra de-a lungul improvizărilor pe o temă, citate din alte melodii (ca, de pildă, cîntăreața **Ella Fitzgerald**); semnificația noțiunii se referă și la citarea întocmai a unor pasaje cunoscute din improvizățiile unor predecesori notorii, ca un omagiu adus acestora.

CLARINET (abreviat „cl.” pe copertile discurilor) — instrument de suflat din familia „lemnelor” (ca și flautul, oboiul, fagotul), desi este construit din ebonită; este prevăzut cu ancle simple; instrumentul clasic, transpozitoriu în si bemol, a fost frecvent utilizat de la începuturile jazz-ului în New Orleans, în improvizății colective alături de trompetă (cornet) și trombon. Clarinetiști precursori în jazz ca **Lorenzo Tio** și **Alphonse Picou** (creol)

n-au lăsat înregistrări, în schimb și-au transmis stilul interpretativ unor mai tineri instrumentiști din zona Louisiana, între care **Johnny Dodds, Jimmy Noone, Sidney Bechet, Omer Simeon, Albert Nicholas** (muzicieni de culoare), ca și albilor **Larry Shields, Frank Teschmaker, Pec Wee Russell, Milton Mezz Mezzrow** etc. Odată cu evoluția spre stilul clasic „swing”, majoritatea saxofoniștilor cîntau și la clarinet, distingîndu-se între clarinetiști de culoare **Barney Bigard, Buster Bailey, Edmund Hall, Jimmy Hamilton**, ca și albilor **Benny Goodman, Artie Shaw, Woody**

BILL COLEMAN

Herman și alții; prin anii '50, **Buddy de Franco, Jimmy Giuffrè** etc. au modernizat maniera de execuție pentru ca în perioada mai apropiată de zilele noastre, clarinetul să se folosească mai rar, fiind adesea înlocuit în solo prin flaut.

CLARINET-BASS — mai grav cu o octavă (tot în si bemol) decît clarinetul obișnuit, a fost utilizat în jazz mai ales din anii '60 (sporadic), în special de **Eric Dolphy, Jerome Richardson, Buddy de Franco**; pe scenele românești au cîntat la cl. bass **Günter Hampel** (Germania), **Louis Scelvis** (Franța), românii **Nicolae Simion, Cristian Soleanu**.

COMBO (de la cuvîntul „combinare”) — formulă instrumentală cu număr restrîns de interpreți, între trei și opt-nouă membri; iată cîteva combo-uri celebre ale istoriei jazz-ului: **Louis Armstrong Hot Five, Louis Armstrong Hot Seven, cvartetele și sextetele Benny Goodman, Modern Jazz Quartet, Art Blakey's Jazz Messengers, cvintetul Charlie Parker, trio-urile Art Tatum, Nat King Cole, Oscar Peterson, Bill Evans, cvartetul John Coltrane, trio-ul Ornette Coleman, Chick Corea Acoustic Band și Chick Corea Elektric Band**, la noi **Cvintetul de jazz „București”** etc.

COOL — („răcoros”), stil apărut în 1948, ca o reacție la **bebop**, în celebrele înregistrări din anii 1948-1950 la Casa Capitol (numite chiar „The Birth Of The Cool” — „Născerea stilului Cool”), ale formației **Miles Davis**; se caracterizează prin sobrietate și reținere în expresie, decontractare maximă și ritm relaxat, sonorități instrumentale calme, rafinate, catifelate, **non vibrato**, opunîndu-se expresionismului **hot** (fierbinte); a rezultat din experimentele sefului de orchestră **Claude Thornhill**, ale pianistului **Lennie Tristano**, dar mai ales din maniera de interpretare a saxofonistului **Lester Young** (îndeosebi emisia „non vibrato” a saxofonului său) și a fost adoptat cu predilecție de unii saxofoniști albi, printre care **Lee Konitz** (sax-alto), **Gerry Mulligan** (sax-bariton), **Stan Getz** (sax-tenor). „**Four Brothers**” (secția de saxofoane din anii '40 a orchestrei **Woody Herman**); fiind practicat de interpreți „școliti” prin conservatoare și beneficiînd adesea de aranjamente îngrijite, a fost supranumit și „**academismul cool**”.

CORNET (abreviat „c.”) — variantă constructivă a trompetei, cu sonoritate mai puțin strălucitoare, a fost întrebuințat frecvent în jazz-ul tradițional de stil „New Orleans” și „Chicago” (**Louis Armstrong, Bix Beiderbecke** etc.); de la stilul clasic „swing” spre zilele noastre, folosit doar uneori de **Rex Stewart, Clark Terry, Nat Adderley, Don Cherry**.

FLORIAN LUNGU

Mini-serial AEROSMITH

III

In luna iunie 1973 apare primul album al grupului, intitulat chiar „Aerosmith”. Pe acest disc se remarcă piesele „Mamma Mia” (cântec pe care Tyler l-a iubit atât de mult, încât și-a tăiat titlul acestuia pe brațul său drept) și „Dream On”, care trei ani mai târziu va deveni un single de milioane, urcând pe locul 6 în top-ul Statelor Unite, în timp ce acest prim album a ocupat doar locul 166 în top-ul vânzării de discuri.

„VOIAM SĂ FIM PRIMII”

Înainte de apariția primului album discografic „Aerosmith”, formația plecase în turneu pentru a câștiga noi simpatii. „Nu era ușor să fi grup de deschidere pentru Mahavishnu Orchestra”, declară Hamilton. „A fost o experiență interesantă. Mahavishnu Orchestra cânta o muzică diferită de a noastră. Membrii acestei trupe erau muzicieni foarte valoroși, originali atât pe scenă, cât și în afara ei. Tehnica lor instrumentală era uimitoare, ca și trăirea emoțională a interpretării. Făceau o muzică complexă, un rock progresiv ce trecea prin blues și jazz-rock. În muzica lor întâlneai pasaje meditative, alternând cu improvizații solistice de-a dreptul incendiare. John McLaughlin studiase filosofia indiană și acest lucru își pusese amprenta asupra felului său de a fi și asupra muzicii sale. McLaughlin și colegii săi de formație aveau un mod curios de a se concentra, înainte de a urca pe scenă. După cum e ușor de imaginat, noi nu foloseam astfel de metode, dar în curând ne-am găsit propriul nostru stil de a medita, folosind substanțe chimice.”

La finele lui '73, Aerosmith a înregistrat al doilea disc („Get Your Wings”), continuând apoi seriile de concerte. Au cântat de zece de ori în statul Ohio, călătorind cu trenul. Fostul lor impresar, David Krebs, e de părere că aceste turnee i-au extenuat. Cronicile apărute în diferite publicații de specialitate îi comparau adesea cu Rolling Stones. „Uram acest lucru, pentru că era adevărat”, spune Tyler. „Îi lubeam pe dracii de Rolling Stones. Mick Jagger era băiatul cel rău, secundat permanent de Keith Richards. Rolling Stones aveau tot ce le trebuia”. Joe Perry e de părere că toate comparațiile cu Rolling Stones se bazează mai mult pe asemănarea fizică cu aceștia, și mai puțin pe o apropiere din punct de vedere muzical. „Nu aveam de gând să schimbăm maniera noastră de a apărea pe scenă. Echipa noastră mergea foarte bine. Se întâmpla că

și Rolling Stones mergeau bine și ei aveau câțiva ani buni înaintea noastră. Muzical, cred că ne apropiam mai mult de Yardbirds, de Led Zeppelin. Ceea ce cred eu că voiam să facem, fără să spunem, era să fim echivalentul american al marilor formații britanice”. Tom Hamilton își amintește: „Yardbirds, Cream, Led Zeppelin, erau nume atât de sonore, aveau atâtă forță... Nu exista o formație americană de acest fel și noi voiam să fim primii”. În 1975, marile trupe britanice, Led Zeppelin, Deep Purple, Black Sabbath, erau deja cunoscute în toată lumea. În America numele cele mai sonore erau Alice Cooper, Blue Oyster Cult, Kiss și din acel moment și Aerosmith.

FILIERA DROGURILOR

Munca asiduă a grupului e răsplătită de marele succes al albumului „Toys In The Attic” (1975), L.P. ce se clasează pe locul 11 în top-ul american al vânzării de discuri. Piesa care dă titlul albumului, împreună cu „Walk This Way” va fi preluată de casa de discuri Run DMC și editată pe un disc-single în 1976.

Cu puțin timp înainte apariției discului cu numărul 4, intitulat „Rocks”, cei cinci muzicieni din New Hampshire își fericita idee de a relua piesa „Dream

On”, pe un disc-single. Succesul e fără precedent pentru Aerosmith.

Ultimele două albume discografice („Toys In The Attic” și „Rocks”) fuseseră lucrate cu producătorul Jack Douglas, recomandat de mulți cântăreți, ca un excelent partener. Împreună cu Douglas au dat la iveală albume comparabile cu creațiile de virii ale monstrilor sacri ai genului. Totul se potrivea de minune: inflexiunile neglijente ale vocii lui Tyler, chitara tăioasă și fierbinte a lui Perry, forța ritmică a lui Whitford, surprinzătorul funky bass al lui Hamilton, precizia și ruperile tobelor lui Kramer (care amintesc de iubirea lui pentru John Bonham și pentru cântărețul de soul Bernard Purdie).

COSTIN MANOLIU
(va urma)

DRAW THE LINE

Muzica și versurile
S. Tyler și J. Perry

Checkmate, honey;
beat you at game
own damn game
No dice, honey;
I'm livin' on the
astral plane
Feel's on the ground,
and your head's goin'
down the drain
Oh, heads I win,
tails you lose
to the never mind,
when to draw the line

Indian summer,
Carrie was over the floor
She was a wet net winner
and rarely ever left the store
She'd sting and
dance all night
and wrong all the right
out of me.
Oh, pass me the vile and
cross your fingers;
it don't take time
Nowhere to draw the line

Hiho Silver, we were singin'
all your cowboy songs
Oh, you told Carrie and
promised her you
wouldn't be long
Heads I win,
tails I lose;
Lord, it's such a crime
No dice honey, you're the salt
You're the queen of the brine
Checkmate honey, you're the only
one who's got to choose
where to draw the line.

MICHAEL JACKSON

Michael Jackson a răsunat toate forțele malefice ale industriei rock, ignorând sau tinându-se departe de „tedințele învecinate” ce și-au făcut loc în sîrul acestui fenomen mai mult decît muzical, care este rock-ul de mare popularitate. De pe poziția unui lider, Michael avea o mare responsabilitate morală și spirituală. Pentru franchețea și sinceritatea cu care a atacat problemele acestei lumi atât de agitate, Michael va avea de suportat un „tir concertat” al ziaristilor, pe care într-un moment de iritare l-a numit „forțele negative ale planetei”.

După marele succes „We Are World” (triplu disc de platină), Michael Jackson va intra într-un vort de zvonuri care îi vor denatura imaginea, împingându-l numele cu noroi. În câteva luni a devenit vedeta suspusă celor mai năstrușnice supozitii, ce au dat naștere unor polemici foarte dure. Pentru a înțelege amploarea „războiului” contra lui Michael Jackson, ar trebui citite zece de articole jurnale, zece de pagini din care răzbătea o ură incredibilă. Iată, pentru exemplificare, ce scria un ziar din New-York: „Tinăra M.F., în vîrstă de numai 17 ani a fost victima imaginației bolnave a celui care în acest moment se crede trimisul divinității pe pămînt. Pentru a vă convinge de nemernicia acestui „doi suprem” sau „cavaler al binelui” (cum, din păcate, e alintat acest individ, pe nume Michael Jackson), trebuie să aflăm adevărul. Mărturia făcută

de tinăra M.F. ziarului nostru este elocventă: «Am fost fericită cînd am fost angajată la magazinul de muzică de pe strada 132. Mi-a plăcut întotdeauna muzica și aveam un salariu buniceț. Într-o bună zi am fost „racolată” de un individ pe care îl bănuiesc a fi una dintre gorilele lui Michael Jackson, care în schimbul unei sume consistente de bani m-a convins să merg cu el, spunîndu-mi că Michael vrea să cunoască o fată oarecare. Mi-a zis că lui Michael îi va plăcea cu siguranță o fată blondă și simpatică, așa cum sint eu. Mi-a zis să fiu cuminte și ascultătoare, să fac tot ceea ce-mi cere Michael, pentru că nu voi avea decît de cîștigat. În primul moment n-am știut ce să cred. Mi se părea o minune să-l cunosc pe Michael Jackson. Eu nu eram o fanatică admiratoare a lui, dar cu siguranță (asa gîndeam atunci) o astfel de şansă nu o ai de două ori în viață. Eu cunoșteam cîteva fete absolut fermecute de Michael și care ar fi dat orice să fi fost în locul meu. Am urcat într-o mașină, între alți doi indivizi. Unul dintre ei mi-a pus la ochi o pereche de ochelari prin care nu vedeam nimic; probabil, pentru a nu ști în ce parte a orașului vom merge. Cred că am mers cu mașina mai bine de douăzeci de minute. În momentul cînd mi-au luat ochelarii de pe ochi eram într-o cameră fără ferestre, în care existau o canapea, un pat și mai multe lucruri din plastic, gonflabile, unele reprezentînd chi-

astept acolo aproape zece minute. Aveam impresia că mai e cineva în preajma mea, că dintr-o cameră alăturată niște ochi mă spionează. Mi-era ușor frică. M-am rîndit că vor să vadă ce fac, așa că m-am așezat pe canapea și am rămas acolo liniștită. Senzația de teamă era anihilată de curiozitate. La un moment dat s-a deschis o ușă și în încăpere a intrat Michael. Era chiar cel, îmbrăcat elegant, într-o uniformă neagră, cu epoleți și nasturi aurii. Purta niște ochelari negri, așa că nu-i puteam urmări ochii. Aveam o senzație foarte stranie, un tremurat interior și mă umezisem toată. Eram îmbrăcată destul de sumar, cu formele distingîndu-se bine și am avut impresia că l-am trezit interesul. S-a apropiat de una din păpușile gonflabile și a mîngîiat-o ușor. Avea o figură destul de serioasă. Apoi s-a întors cu spatele la mine și cu o voce suavă, dar hotărîtă, mi-a spus să mă dezbrac. În timp ce mă dezbrăcam m-a întrebat cum mă cheamă. A rămas, timp de cîteva minute, cu spatele la mine. S-a apropiat apoi de canapeaua pe care eu stăteam dezbrăcată. Am simțit un flux extraordinar între mine și el. Sint convinsă că între noi se crease o complicitate fizică deosebită. Mi-a închis ușor ochii, cu mîinle lui fine, frumos îngrijite. A început să se joace ușor cu degetele, atingîndu-mi fața. Mi-a deschis ușor buzele, apoi a început să se plimbe de-a lungul gîtului. Cînd a început să îmi mîngîie sînii, am simțit că mă cuprînde o stare de excitație extremă. M-a examinat atent, atingînd cu duioșie punctele sensibile. Cînd mi-a atins picioarele încălzite, am avut o satisfacție teribilă. Apoi, brusc, s-a îndepărtat și, cu capul rezemat de una din păpușile gonflabile, mi-a zis că se simte atras de mine, dar nu va face niciodată dragoste cu mine. Mi-a spus că o fată isteată ca mine nu-i va pune nici o întrebare. A deschis pe urmă sertarul unei mici mîsuțe și a scos din el un „membru” de plastic. L-a uns cu o cremă și mi l-a oferit rugîndu-mă să... Am făcut acei

lucru cu ochii închiși, închipuindu-mi că ar fi chiar el. Cînd am deschis ochii, am constatat că și Michael făcuse ceva asemănător. Am simțit cum o stare de epuizare mă cuprînde. N-am apucat să-i spun vreun cuvînt, pentru că a dispărut imediat. Aveam impresia că trăisem un vis. După cîteva secunde au apărut două gorile, care mi-au dat ceva de băut. De atunci nu mai mi-aduc aminte exact ce s-a întîmplat. Mi-l amintesc pe unul din acei bărbați aruncînd „membru” de plastic pe jos și izbușind într-un hohot de ris. Ca într-un vis parcă mi-aduc aminte de cineva gîfînd deasupra mea. Cînd m-am trezit, era deja noaptea și eram lungită pe o

bancă din „Central Park”. Acum sint însărcinată... Iată deci la ce s-a pretat superstarul Michael Jackson și oamenii lui, abuzînd de naivitatea unei fete de 17 ani! Toate performanțele artistice ale lui Michael n-au reușit să oprească această adevărată „cruciadă” împotriva sa. Pînă în '88 și destul timp după aceea se vor găsi tipii care, prin intermediul presei, să-l ironizeze cu „subtilitate”.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

S-a dus și ediția cu numărul 75! Sărbătorii momentului n-au fost de găsit și ne-a părut rău. Vasile Șeicaru a încercat să ne prindă la telefon și l-a fost imposibil. Am beneficiat de un interviu inedit cu Mircea Lucescu, de alte două reprize cu David și Carmen, Firma timișoreană Rock-Rolla v-a oferit albumele nopții: „The One” — Elton John și „Black Moon” — Emerson, Lake & Palmer. Pentru amatorii de dans, Dr. Alban a rezolvat problema. S-au făcut aproape 300 de dedicații. Li mulțumim lui Puiu Munteanu pentru caseta cu Margareta Pislaru. Am primit o mulțime de întrebări pentru viitorii invitați. Le vom grupa și le vom folosi la momentul potrivit. Titurile primite, cu sugestii, vor fi incluse în edițiile viitoare. Cele care n-au mai fost, au prioritate! Cristian Tic ne-a furnizat rezultatele unei anchete din care reținem pentru moment câteva aspecte: unii nu cred, nici acum că prezentarea și dialogurile sînt efective în direct; unora nu le place amestecul genurilor; au fost răspunsuri pozitive față de nopțile cu mulți oaspeți, alții preferînd doar unul singur (dar să stea mult); variantele de prezentare au fost și ele privite diferit, unii consideră că un redactor e suficient, alții că în doi e mai dinamic; mai toți chestionații solicită concursuri (deși la cele organizate n-au prea fost înghesuieți!); au fost persoane care au recunoscut că efectiv se duc la plată după „Marșul triumfal”; muzica românească este dorită și negată în egală măsură. Dinre cei 127 de chestionați doar 4 n-au auzit vreodată de V.N.D. Doar 19 ne ascultă pînă la final, 31 rezistă pînă la 3.30 ș.a.m.d. Vom efectua cu ajutorul vostru și alte sondaje pentru a îmbunătăți programul. Așteptăm opiniile voastre în această perioadă, a vacanțelor, cînd putem face tot felul de experimente.

Lista pentru 24 Iulie se va anunța la începutul programului, care s-ar putea să fie după ora 24.00, conform unor baze modificări în schema emisiunilor. În „Panoramic Radio-TV” ne veți găsi la ziua de sîmbătă. Telefoanele și adresele rămîn neschimbate. Ca și denumirea de altfel.

ANDREI

Citiți, în pag. 10, serialul nostru „Aerosmith”

TOP FESTIVAL (Sinaia)

1. I Wanna Be A Kennedy — U96.
 2. James Brown Is Dead — L.A. Style.
 3. O.P.P. — Naughty By Nature.
 4. Jump — Kris Kross.
 5. Get Ready For This — 2 Unlimited.
 6. Hallelujah — Inner City.
 7. The Answer — Garland Jeffreys.
 8. Don't Talk, Just Kiss — Right Said Fred.
 9. Ride Like The Wind — East Side Beat.
 10. Please Don't Go — Boyz II Men.
- (Hiturile discotecilor, culese de Vali Liță).

EURO POP BOOK '93

Cel care dorește să figureze în această carte a showbiz-ului mondial, se pot adresa redacției noastre. Agenții de impresariat, case de discuri, reviste muzicale, soliști, grupuri care astfel pot intra în legătură cu specialiștii domeniului din întreaga lume sînt rugați să ne expedieze pînă la 15 august, adresele, numerele de telefon, fax sau telex, sîra de activitate, performanțe din ultima vreme. Artiștii care nu au impresarii pot furniza adresa proprie!

de toate

Kurt Cobain a negat categoric acuzațiile că i s-au adus prind consumul de droguri. Cobain a subliniat că este epuizat în urma turneelor Nirvana, dar că a și pregătit 14 piese noi pentru un alt L.P. „Presimt că vom pierde o bună parte din fanii actuali cînd vom ieși prin noiembrie cu aceste compoziții, pentru că nu s'ni nici pe jumătate atât de accesibile ca cele de pe „Nevermind”. ● Jennifer Warnes, cunoscută prin

duete celebre, cu Joe Cocker („Up Where We Belong” din filmul „Gentleman And Officer”) și Bill Medley („The Time Of My Life” din „Dirty Dancing”) a avut un L.P. aclamat în urmă cu 6 ani. Acesta conținea cîntecele lui Leonard Cohen. Acum albumul The Hunter se anunță a fi (conform cronicarului revistei britanice VOX) un candidat sigur pentru colecționarii serioși care nu se uită strict la topuri. ●

EXTREME — c/o SBK Management 810 7th Ave. New York, N.Y. 10019; c/o A. & M Records 1418 N. LaBrea Ave Hollywood, CA 90028

W.A.S.P. — c/o Smerch P.O. Box 1 AP London, England W 1 L 1 P

SLAUGHTER INTERNATIONAL — P.O. Box 35517 Los Angeles, CA 90035

AEROSMITH — Aero Force — P.O. Box 4668 San Francisco, CA 94101

MOTLEY CRUE — Top Rock Development Corp. 9229 Sunset Blvd. # 801 Los Angeles, CA 90069

QUEENSCRYCHE — P.O. Box 70503 Bellevue, WA 98007

LONDON QURIBOYS — c/o Capitol Records 810 7th Ave. New York, NY 10019

DANGER DANGER — P.O. Box 745 Belle Mead, NJ 08502

PET SHOP BOYS — P.O. Box 102 Stanmore Middlesex HA 7 2 QY.

FAN CLUB

MICHAEL DOUGLAS — c/o Creative Artist Agency, 1888 Century Park East Suite 1400, Los Angeles CA 90067, USA

PATRICIA KAAS — c/o CBS, 1-3, rue du Chateau 92532 Neuilly Cedex

PATRICIA KAAS — c/o CBS 17-19 Soho Square, London W.1 England

JEAN MICHEL JARRE — c/o Polydor, Glockengie Berwall 3, 2000 Hamburg 1

LYNCH MOB — c/o Elektra Records 75 Rockefeller Plaza New York, NY 10019

SHAKESPEARE'S SISTER — c/o Metronome, Glockengie Berwall 3, 2000 Hamburg 1

BRUCE SPRINGSTEEN — c/o CBS Records, 51 West 52 Street, New York, NY 10019 USA

FAN-CLUBURI ÎNFIINȚATE LA NOI

ANGELA SIMILEA — Daniela Ghiță, Calea Aurel Vlaicu Bl. Z18, sc. B, ap. 5 Arad

QUEEN — Bernard Gabi, com. Tarcău, jud. Neamț, cod 5361; Ciocan Cosmin, str. Elena Doamna nr. 5, bl. 32K, et. 2, ap. 8 Ploiești, jud. Prahova, cod 2000. Tel. 97/121217 sau Valentin Bugeac, tel. 97/139308

DANIEL IORDACHIOAE — Badea Mirela, str. Nanterre, Bloc J5, sc. 1, ap. 7, Craiova, judetul Dolj, cod. 1100

MARGARETA PISLARU — Puiu Munteanu, bd. Tomis 229, bl. TS 13 B, sc. A, ap. 4, Constanța, cod. 8750

Topiști harnici

Alina și Marcel Popa (București), Cannibal Baby (Cluj-Napoca), Marian Cotrău (Salonta), Filip G. (Cisnădie), Elena Roman, Carmen Pascu și Cristina Iuliana Roman (Buc.), Alina Manea (Pitești), Robert-Sebastian Popa (Bacău), Virgil Blinda (Huși), Nicoleta Gherghisan (Brăila), Corina Supială (Timișoara), Manuela Stoian (București) ș.a.

Săptămîna viitoare: TOP 7 NONCONFORMIST. Vom publica cel puțin 5 selecții.

N. M. E.

(11-18 Iulie)

SINGLES. 1. I'll Be There — Mariah Carey. 2. ABBA-Esque — Erasure. 3. Hazard — Richard Marx. 4. Disappointed — Electronic. 5. Heartbeat — Nick Berry. 6. Rhythm Is A Dancer — Snap. 7. One Shining Moment — Diana Ross. 8. Even Better Than The Real Thing — U2. 9. Something Good — Utah Saints. 10. Too Funky — George Michael.

L.P.'s 1. The One — Elton John. 2. Back To Front — Lionel Richie. 3. Heartbeat-Music From The Yorkshire TV Series — Various. 4. The Greatest Hits 1966-1962 — Neil Diamond. 5. Stars — Simply Red. 6. The Legend — The Essential Collection — Joe Cocker. 7. This Thing Called Love — Alexander O'Neal. 8. Completely Hooked — Dr. Hook. 9. Good Stuff — The B52's. 10. Achung Baby — U2.

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezențe	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 10 POP - R

1	1	6	Balada soldatului	Gabriel Cotabiță
2	6	4	Murphy	Alexandru Andries
3	9	2	Dalai Lama	Daniela Gyorf
4	2	5	E bine	Mirabela Dauer
5	5	3	Jucătorul de iubiri	Mădălina Manole
6	8	2	Ghizi	Ioan Pascu
7	-	1	Ea știe tot	Gabriel Cotabiță
8	3	4	Armură contra dragostei	Loredana Groza
9	10	2	Iartă-mi iubirea	Doru Tuș
10	4	4	Ce mică e lumea	Marina Scupra

TOP 10 ROCK - R

1	2	4	Omul din oglindă	Commando
2	4	4	Așa de singur	Holograf
3	1	6	N-are rost	Celelalte Cuvinte
4	6	3	Aș vrea să fiu cu tine	Antract
5	10	3	În fiecare zi	Interval
6	3	5	Cascadorul	Mihai Pogorschi și Formula 5
7	5	5	Ochii planetei	Octave
8	-	1	Profetul	Riff
9	8	4	Nimic	Pacific Experiment
10	-	1	Stan	Timpuri noi

TOP 10 POP - S

1	1	4	In The Closet	Michael Jackson
2	9	2	Jump	Kris Kross
3	10	2	The One	Elton John
4	3	4	Why	Annie Lennox
5	8	3	Please Don't Go	KWS
6	4	4	Make It Happen	Mariah Carey
7	2	5	Romeo And Juliet	Blue System
8	7	3	Things Will Never Be The Same	Roxette
9	-	1	Do It To Me	Lionel Richie
10	-	1	This Is The Way We Roll	Hammer

TOP 10 ROCK - S

1	3	4	Cold Day In Hell	Gary Moore
2	5	3	Song For Love	Extreme
3	4	4	Be Quick Or Be Dead	Iron Maiden
4	1	4	Knocking On The Heaven's Door	Guns N'Roses
5	9	2	Friday I'm In Love	The Cure
6	8	2	Under The Bridge	Red Hot Chili Peppers
7	6	6	Come As You Are	Nirvana
8	7	5	Let's Get Rocked	Def Leppard
9	10	2	What You Give	Tesla
10	-	1	57 Channels (And Nothin' On)	Bruce Springsteen

TOP 10 NOSTALGIC- propus de Sorin Rădulescu (Constanța)

1. Yesterday - The Beatles
2. Child In Time - Deep Purple
3. Mercedes Benz - Janis Joplin
4. My Generation - The Who
5. My Oh My - Slade
6. I Want To Know What Love Is - Foreigner
7. Hotel California - The Eagles
8. Hey Joe - Jimi Hendrix
9. Nights In White Satin - Moody Blues
10. July Morning - Uriah Heep

ANUNȚURI

Fan Club Gabriel Cotabiță urează „La mulți ani” și mulți fericire gemenelor — Eliza Gabriela și Milena Ioana Cotabiță — cu ocazia aniversării zilei de naștere (15 Iulie). Pe 14 Iulie, acum 25 de ani, s-a născut, pe acest pământ, o mică steluță ce avea să devină, mai târziu, o STEA a muzicii ușoare românești — Mădălina Manole. De ziua ei, să-i așezăm pe fruntea incununații de succese 25 de trandafiri și să-i spunem „La mulți ani”!

ANA MARIA (Rm. Sărat)

Cu dragoste în suflet îi dorește lui Vasile Șeicaru toate bucuriile lumii, o viață veșnic frumoasă și un sincer „La mulți ani”!

CODRUTA DOMȘA, Sibiu

PREȚ 15 LEI